

1923 * TRIDSEST LET * 1953

Slovensko okno v svet

KATOLISKI MISIJONI

XXVII

Las Misiones Catolicas

DICIEMBRE

KATOLISKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1973 - NOVEMBER - NOVIEMBRE - 1973

DRAGIM NAROČNIKOM!

Od vseh strani nam naročniki javljajo zadovoljstvo ob letošnjih, za 50 % povečanih „Katoliških misijonih“. Seveda, na več strani se more spraviti več besedila in več slik...

Na žalost novi letnik ne bo več jubilejni letnik. Nikakor si ne moremo privoščiti veselja, da bi nadaljevali z listom na 48 straneh... , ne ker nam bi manjkalo vsebine, pač pa ker ne moremo naročnikov obremenjevati s previsoko naročnino.

Zlasti ne, ker moramo v novem letniku 1974 radi velikega porasta stroškov izdajanja naročnino itak povišati.

Vendar smo se odločili povišico deliti z naročniki, in sicer s tem, da bomo nudili ne sicer 48 strani kot v lanskem izrednem jubilejnem letniku, pač pa **40 strani**, 8 več kot zadnja leta, tako da bo celotni letnik 12 številk lista vseboval 480 strani bogato ilustriranega zanimivega misijskega branja na ilustracijskem papirju.

Tako bi naročnina na 480 strani letnika 1974 bilo po posameznih deželah:

V Argentini	40 pesov
V ZDA, Kanadi in Avstraliji	4 dolarje
V Italiji	2.000 lir
V Avstriji	80 šilingov
V Franciji	16 frankov
V Angliji	1.50 funta
V ostalih deželah protivrednost	4 dolarje.

Lepo prosimo vse naročnike, da spremembo vzamete na znanje in da radi s plačilom nekoliko povišane naročnine prispevate k obsežnejšim in lepšim „Katoliškim misijonom“ ob njih vstopu v drugo polovico stoletja.

„Katoliški misijoni“ in vsa slovenska misijska akcija Vam bodo iskreno hvaležni! Bog Vam povrne obilo to Vašo misijsko ljubezen!

POKLIC SLUŽBE

Res, časi se spreminjajo, tudi za misijone se spreminjajo. Ne le v tem pogledu, da s porastom nacionalizma osveščenim misijonskim narodom postaja misijonar vsak dan bolj tujec, ampak tudi v pogledu misijonskega dela samega.

Včasih je bilo samo po sebi razumljivo, da je misijonar bil „poganom“ vse. Bil je učitelj, bil je krušni in duhovni oče. Tudi naše predstave o misijonski pomoči so pobarvane s to miselnostjo. Čeprav smo že zdavnaj vsaj načelno pokopali usodno zmoto, da je treba poganskim narodom obenem s krščanstvom prinesiti tudi evropsko omiko, je vendarle še ostalo, da prihajamo k njim kot dobrotniki, vodniki, tolažniki in jim z viška delimo obleko, kruh in božjo besedo.

Iz te miselnosti je kaj razumljivo, da je bilo vse de'lo v rokah evropskih misijonarjev. Redovne družbe – svetni duhovniki so bili redki v misijonih – so poslale goreče in morda povprečno izobražene misijonarje, za škofe so izbrale najsposobnejše in ta ekipa novodošlih misijonarjev je vzela v oskrbo celo misijonsko pokrajino v vsakem pogledu. Škof je vladal, misijonarji so bili v svoji nedvomni gretčnosti delilci materialnih in duhovnih dobrot „nevednim“, „ubogim“ „poganom“.

Danes mnogi, tudi preprosti ljudje v tretjem svetu dajo vedeti, da jih ti darovi z viška ponižujejo. Če so si v Zambiji postavili naši misijonarji za pravilo, da sami ne dele nobenih materialnih podpor, ampak mora to storiti domača mlada cerkev sama, so že nakazali novo pot, ki popolnoma upošteva mentaliteto ljudi tretjega sveta. Pa še več: to je pogled v bodočnost, saj je treba mladim cerkvam pomagati do samostojnosti. Dokler pa bodo v vsem odvisni od tujih misijonarjev, do svoje samostojnosti ne bodo prišli.

Zato danes došli misijonarji ne morejo biti več „vladarji“, „bogotini“, ki z bogate evropske mize dele drobtine krščanske ljubezni, ampak morajo postati služabniki domače cerkve. Veliko nekdanje romantike s tem odpade. Treba pa je imeti več evangeljskega duha in več notranje zrelosti in moči, kdor hoče biti danes misijonar-služabnik. Podrejen mora biti domačemu škofu. Voditi ga mora misel, da je prišel na pomoč, ker je tamkajšnja mlada cerkev šele komaj vzbrstela ali vsaj še ni zmožna polno zaživeti brez pomoči od zunaj. Da k temu spada vživetost v mentaliteto ljudi, vsajanje evangelija v tamkajšnjo kulturo in popolna pozaba na svojo lastno omiko, je po sebi razumljivo.

„Prišel sem, da služim“, je rekel Kristus sam. In se je vživel v vso človeško bedo in preživljal z nami ljudmi vse, kar je človeškega, izvzemši greh. To je kažipot novega misijonarja: postati vsem vse, kot je storil prvi največji apostol med „pogani“ sv. Pavel.

F. S.

KATOLIŠKI MISIJONI SO UŽGALI

Piše obiskovalec naših slovenskih misijonarjev, „svetovni popotnik“ slovenski župnik v Vogrčah na Koroškem

– VINKO ZALETEL

Ko so že razni odličniki čestitali in članke napisali, naj se ob koncu še jaz zamudnik oglasim. Pravzaprav ubogam, kar so mi narcčili. Pa je prav, da se tudi s Koroške kdo oglasi.

S Katoliškimi misijoni sem povezan že nekako od l. 1924. Dijaku v Škofovih zavodih v Šentvidu so mi odkrivali nov, zanimiv svet. Razrednik v nižji gimnaziji mi je bil prof. dr. Franc Jaklič, vsem poznani Baragov in Knobleharjev življenjepisec, ki nas je navduševal za misijonsko delo. Dobro se spominjam, kako smo v 3. gimnaziji tekmovali, kdo bo največ daroval za misijone. Dva sva lezla navrh; hotel sem biti prvi, in ko je konkurent primaknil, sem jaz še več dal in – zmagal. Bog mi odpusti ta napuh!

Kako z zanimanjem smo brali „Stric Jaka – vzor popotnega junaka“. Sanjal sem: Bom kdaj tudi jaz kot on prišel v Afriko?

V bogoslovju smo imeli za profesorja dr. Lamberta Ehrlicha; to že dovolj pove. Med počitnicami sem se udeležil misijonskega tečaja na Višarjih: kako dinamičen je bil mož, ogenj je šel iz njega in nas ogrel. Še dveh srečanj se spominjam. Iz Indije je prišel slovenski misijonar – imena se ne spominjam več – in nam je bogoslovcem predaval o svojih doživetjih. Zopet zasanjam: kako skrivnostna, čudovita je ta dežela Indija! Jo bom kdaj v življenju tudi jaz doživljal? Pa, saj ni mogoče...

Ko je prišel na obisk s Kitajske msgr. Jožef Kerec, sedaj že zlato-
mašnik, je v Unionski dvorani priredil razstave kitajske domače obrti in
umetnosti: vse je prinesel s seboj. Zanimalo me je vse; malo sem mu
pomagal pri razstavi in že takrat fotografiral kitajske umetnine – Budove
in Konfucejeve kipe idr. Pa mi je g. Kerec posodil kitajski plašč in po-
krivalo, vse iz riževe slame, kot jih ncsijo kitajski kmetje in sem se sli-
kal. Po čudnem naključju sem to fotografijo spet v roke dobil. prilagam
jo – le pogledjte me! Toda: bom kdaj fotografiral prav na Kitajskem
kmete pri poljskem delu, pa Budove in Konfucejeve pagode? Saj ni
mogoče!

Kar se je zdelo nekoč nemogoče, le sanje, je postalo resnica. Prišel
sem kot „stric Jaka“ res v Afriko, obiskal Indijo, Kitajsko v Hong-kongu
in na Fermozi in še več – tudi vse druge kontinente. Ni bil namen teh
mojih potovanj, privoščiti si luksuzne počitnice. Predvsem sem hotel
povsod obiskati naše misijonarje, spoznati njihovo delo, razmere, v ka-
terih živijo, vse to pa na barvnih diapozitivih ohraniti. Tako skušam
Slovcem na Koroškem in drugod posredovati to, kar sem sam spoznal
in doživel. Tako širim, se mi zdi, tudi jaz misijonsko misel.

Da bi ta moja spoznanja in doživetja zajela čim širši krog, sem
na stara leta uspel poroditi še tri knjige, ki jih je izdala celovška Mo-
horjeva in v katerih pokažem delo slovenskih misijonarjev po svetu, pa
sploh uspehe Slovencev v novih domovinah. Mnogo snovi in slik za te
knjige pa sem pobral tudi iz Katoliških misijonov (seveda z dovolje-
njem, za kar Bog plačaj!).

Upam trditi, da so ta mnogoštevilna predavanja pa knjige tudi
pomogle, da se je misijonska misel na Koroškem tako razširila.

Naj vse tole opisovanje ne bo lastna hvala, saj se moram predvsem
Bogu zahvaliti, da mi je dal možnosti za potovanje, pa da me je postavil
v razmere, kjer lahko vsaj nekaj za misijone storim. Hvala pa tudi *Kato-
liškimi misijonom*, ki so v dijaku Vinku vžgali prvo misijonsko iskro.
In če so v meni nekaj vžgali, mislim, da so tudi ali pa še bolj v tisočih
drugih, ki so jih v teh 50-tih letih prebirali.

Berem jih pa še vedno rad. Po misijonarskih pismih me povežejo
z dragimi znanci, spet in spet me sveže z novimi idejami in aktualnimi
članki.

Katoliškimi misijonom želim srečno pet v prihodnost!

KDOR HITRO DA, DVAKRAT DA!

Tako pravi pomemben slovenski rek, ki hoče reči, da čim prejšnja ali
vsaj pravočasna poravnava kake obveznosti ali tudi daru veliko več
zaleže kot pa zakasnela. . . „Katoliški misijoni“ se ne tiskajo v 100.000
izvodih, da bi se jih tudi gmotno splečalo izdajati. Moremo jih nuditi za
tako zmerno naročnino radi tega, ker so vsi sodelavci zastonjkarji. Pro-
simo naročnike, da to upoštevate in nam olajšate izdajanje vsaj s
točnim plačevanjem naročnine.

BEGUNSKI „KATOLIŠKI MISIJONI“

IZ PETDESETLETNE ZGODOVINE „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Kot smo v drugi številki letošnjega jubilejnega letnika, v sestavku pod naslovom „Zgode in nezgode“, navedli, je urednik lista po komunistični okupaciji Slovenije odšel v begunstvo in z njim je odšla tudi njegova misijonska zavzetost.

Kakor hitro so se begunci nekoliko ustanovili v begunskih taboriščih, se je povsod začelo intenzivno versko življenje in delovanje, nekaj iz notranje potrebe večinoma globoko vernih beguncev, nekaj pa tudi, da se čim bolj koristno zaposle; pomagalo je tudi upanje na skorajšnjo vrnitev in obnovo, celo obogatitev vsega dobrega v domovini.

Tako je tudi verska misijonska akcija našla svoje mesto v ostalem verskem življenju in delovanju. Oživili so se celo misijonski dijaški krožki, organizirali so se misijonski tečaji za taboriščnike in začeli so izhajati tudi „Begunski Katoliški misijoni“.

Ta naslov jim je dal njih urednik Ladislav Lenček, ko jih je začel izdajati v Rimu, po svojem odhodu iz taborišča Servigliano v sveto mesto, in so jih misijonski sodelavci v taborišču Servigliano razmnoževali v takoimenovani serviljanski izdaji.

Zal se nam niso ohranile vse številke te ciklostilno izdelane razmnoženine, imamo pa pred seboj številke 5, 6 in 8 tistega izdajanja v drugi polovici leta 1946: na zelo slabem papirju, v pisarniškem formatu, tiskano na obeh straneh – je za današnjega opazovalca res begunsko reven list, po zunanosti. A vsebinsko je list ohranjeval svojo višino in svoj značaj.

Naslovne strani je risal na matrice urednik sam, razmnoževali so sodelavci na stroju begunske pisarne, delil pa se je list po vseh slovenskih taboriščih ne le v Italiji, ampak tudi v Avstriji. V kolikšni nakladi se je razmnoževalo v obeh izdajah, se pisec teh vrstic ne spominja dobro. Vtis pa ima, da v kakšnih 500 izvodih, saj so samo v Serviglianu (Italija) prodali po 140 izvodov.

Vsebina treh številok Begunskih Katoliških misijonov nam bo vsaj nakazala sliko celotnega pojava v tedanjih pač več kot izrednih razmerah.

Številka 5, 16 strani: Dr. Anton Soklič CM, ki je tedaj kot nebegunec študiral v Rimu misionologijo, razpravlja o tej vedi pod naslovom **Misijonska znanost**; dodan je grafični pregled številnih področij te vede; zelo temeljita, poljudno znanstvena razprava, ki ima danes svojo veljavo in bi jo kazalo v našem listu o priliki ponatisniti, da dragoceno gradivo ne gre v izgubo. Nenavedeni avtor povzema po neki zadevni knjigi Al-Azhar, trdnjava islama, o vseislamski univerzi v Kairu.

Pod naslovom **BMDZ** poroča list o Begunski misijonski dijaški zvezi, ki so jo oživili v begunskih taboriščih. Članek ugotavlja v začetku sestavka tole: „Posebno lep in razveseljiv pojav je Begunska misijonska dijaška zve-

za. Nanovo je zaživela ne morda po prizadevanju vodstva, ampak članstva. Zaslugo za to imajo predvsem študentje v taborišču Lienz na Koroškem. Ob koncu maja so imeli tam kar šest dijaških krožkov, štiri fantovske in dva dekliška. Med počitnicami nameravajo začeti s krožki tudi v drugih slovenskih taboriščih v Avstriji. V Serviglianu v Italiji imajo tri krožke: enega fantovskega in dva dekliška. En dekliški krožek obstoji v Senigaliji, en fantovski v Brixnu, en krožek visokošolk v Rimu.“

Številka 6: 28 strani bogate vsebine: Na prvem mestu L. L. CM poroča o odhodu v samostan oziroma na misijonsko polje nekaterih mladih moči iz begunstva. Nato se objavlja prevod poziva nankinškega škofa vesoljni Cerkvi, naj pride na pomoč mladi kitajski cerkvi pri utrjevanju in širjenju. (Tedaj komunizem še ni zajel cele Kitajske.) Sledi članek nadškofa Yu Pina o umorjenem vélikem laiškem apostolu Lo Pa Hongu. Oriše se osebnost vodje kitajskega komunizma Mao Tse Tunga. Zelo informativen članek je **Komunizem na Japonskem**. Pod naslovom **Taki ste vi in taki smo** mi piše tedaj v Rimu bivajoča znanstvenica dr. **Branka Sušnik** (zdaj v Asunciónu, prestolnici Paragvaya, ravnateljica državnega etnografskega muzeja) o gledanju domačinov na Evropo in na zapad sploh. V zaglavju **Slovenski misijonarji** poroča L. L. CM vse, kar se je moglo ob tistih slabih poštnih zvezah povedati iz pisem o tedanjih slovenskih misijonarjih. Pod zaglavjem **Po misijonskem svetu** so objavljena obširna poročila iz misijonskega sveta: Kitajska, Japonska, Indija, Havaji, Afrika, in iz misijonskega zaledja. Zaključuje pestro vsebino lista vrsta pisem naših misijonarjev, med katerimi je ono o. Benigerja, ki poroča o smrti o. Baptista Turka OFM na Kitajskem; pismo, ki poroča o vrnitvi msgr. Jožefa Kereca SDB na Kitajsko; pismo o lazaristu Francu Jerebu v misijonu, kjer že vladajo kitajski komunisti; pismo o lazaristu Ruparju kot dekanu okrožja Sučan, tudi na Kitajskem.

Številka 8: Še obsežnejša številka na 30 straneh, ki je izšla za božič, kar se pozna tudi pri vsebini in opremi. Iz pomembnega elaborata ideologa Slov. misijonske dijaške zveze **Franca Sodje CM**, ki je takrat ostal v domovini, je povzel urednik sestavek **Naša velika naloga**, katerega vsebino označuje tale citat: „Mi smo kot katoliški Slovenci poklicani predvsem k delu za zedinjenje.“ S tem seveda avtor ni hotel ničesar odvzeti nujnosti misijonske akcije; hotel je le poudariti, da imamo Slovenci še posebno misijonsko poslanstvo: delo za zedinjenje z vzhodnimi krščanskimi brati. (Katoliški misijoni v izseljenstvu so zlasti do 2. Vatikanskega vesoljnega zbora redno obravnavali tudi vprašanje zedinjenja z vzhodnimi cerkvami.) Obsežno je poročilo o stanju po vseh katoliških misijonih z naslovom **Od Vzhoda do Erahoda**. Žal nam ni poznan avtor tega izredno temeljitega, povsem aktualiziranega pregleda celotnega misijonskega sveta pod vsemi vidiki: političnim, družbenim in verskim, a predvsem pod misijonskim vidikom. Iz objavljenega povabila k vpisu v **MMD** je vidno, da je begunska misijonska akcija ohranjala tudi to posebnost slovenskega misijonskega življenja. Za zgodovino slovenskega misijonskega dela je prevažen tudi pregled vseh dotodanjih slovenskih misijonarjev z naslovom **Slovensko misijonsko delo**. Člankar sklepa poročilo z navedbo in vzpodbudo takole: „Slovenci imamo po vsem misijonskem svetu 19 duhovni-

je to veliko? Ali jih ne bi mogli imeti več? Mlade sile: Kristus Kralj vas kliče! Na delo! V borbo!“ Še danes je dobrodošel avtobiografski zapis misijonarja msgr. Jožefa Kereca SDB „Kako sem postal misijonar“ (ponatisnili ga bomo prihodnjič v počastitev monsinjorjevega zlatomašnega jubileja; véliki slovenski misijonar živi zdaj v domovini). Ponatiskuje se pesem Franceta Kunstlja „Božično naročilo“ in pesem s. Darine Konc „Božič – misijonski praznik“. Objavljeno je Pismo s Kitajske rojakom, čigar avtor je misijonar Janez Kopač CM, ki je malo prej iz begunstva odšel na Kitajsko; danes je župnik in superior slovenskih lazaristov v Torontu. Isti pisec sklepa to številko s priložnostnim člankom Slava Bogu – mir ljudem!, ki govori o božični misijonski skrivnosti.

Res nam je žal, da nismo v posesti ostalih številk Begunskih Katoliških misijonov, ker bi sicer verneje in popolneje označili prizadevanje lista, da sebe in slovensko misijonsko gibanje pri življenju ohrani tudi v najtežji dobi preskušnje vernosti in misijonske dejavnosti Slovencev, ko je bil komunizem na Slovenskem še trdno prepričan, da bo strl in zatrl verske korenine v slovenstvu. Vse slovensko božje ljudstvo doma in po svetu razmetano se je tista leta v silnem naponu svojih sil postavilo v bran za ohranitev svojih verskih svetinj: v tem prizadevanju je, hvala Bogu, uspelo! Begunski Katoliški misijoni, ki so bili nekak prehodni člen tega glasnika slovenske misijonske dejavnosti iz domovine v izseljenstvo, veselo gledajo na svoj tedanji obstoj – leta 1946 – in upajo, da so prinesli svoj delež k ohranjanju vere in verskega dejstvovanja Slovencev skozi temo in viharje tistih časov. Zato se zdi prav, da tudi Begunske Katoliške misijone vključimo v zgodovino izhajanja Katoliških misijonov, če jih že ne štejemo med polnopravne letnike lista.

L. L. CM

PISMO SRCU V NEBESIH

VLADIMIR KOS

Preden danes dež odide
med zadnjimi drevesi domov
potoško tiho,

pišem pismo z rdečilom ognjišča,
pišmo Srcu v nebesih
blizu, blizu.

Preden še solzé se skrijejo
v nedrjih meglá
pred oklevajočim soncem.

Najbrž dež živi le v našem življenju –
dež s šepetom
otožnega otoka.

Dež z žlebov stoletij, z zidom
[obdanih.

Z vrat zaprtih.
Z zastrtih prečk obraza.

Strehe prisluškujejo.
Ceste stiskajo asfaltno čeljust
v smehljaj Japoncev.

S to pesmijo se pesnik obrača na Božjega Misijonarja, učlovečeno Besedo: da odpre vrata in odgrne lesena okna in razsvetli s temnim otožjem zazidano japonsko otočje. Dajte, zapojte podobno pesem tudi vi. Na svoj način.

SLOVENEČ, VIETNAMSKI MUČENEC

Ob 300-letnici rojstva in 250-letnici mučeniške smrti
p. JANEZA KRSTNIKA MESARJA

Napisal o. FRANC SVOJŠAK D.J., Ljubljana

Vietnam, tako neusmiljeno z bombami in strojnimi prebičana dežela, ki se smili slehernemu normalnemu zemljanu, mora nam Slovenčem v letu pomirjenja biti še posebno pri srcu. Pred 250 leti je 15. junija na ulicah v Hanoju, po dolgem mučenju v bambusovi kletki, izdihnil naš misijonar jezuit p. JANEZ MESAR, goriški rojak.

ODLIČNA MLADOST

Krstna knjiga stolne cerkve v Gorici nam poroča, da se je Janez Krstnik Mesar rodil 12. avgusta 1673, torej pred tristo leti. Še istega dne je bil krščen. Očetu je bilo ime Mihael, materi pa Katarina. Krstil ga je kaplan Milošič, za botra sta bila Anton Božič in Felicita Štubelj. Sama slovenska družinska imena, ki jasno pričajo, da je p. Mesar slovenskega rodu, čeprav so pozneje po takratni navadi popačil njegov priimek v Messari(us). V krstni knjigi pa je zapisano Messarr.

Na goriški gimnaziji, ki so jo vodili jezuiti, je Janez odlično končal srednje šolanje ter se posebno izkazal v poznanju književnosti. Ko je šel 1695 v Gradec na univerzo, ki so jo tudi vodili jezuiti, so ga tam že težko pričakovali, ker je dober glas o njem že pred njim segel gor na Štajersko.

Pred vpisom na univerzo so že takrat imeli sprejemni izpit. Mladi Goričan ga je odlično opravil. Imel pa je tudi priporočilo poljske kraljice. Gotovo so mu ga oskrbeli njegovi goriški profesorji.

V Gradcu je spet prvačil kot študent filozofije, zato je bil večkrat izbran za javne nastope ali sholastične disputacije, na katerih je moral braniti in razložiti določene modroslovne trditve (teze): posamezna poglavja filozofskih predmetov izražena s trdilnim stavkom. Janez Mesar se je pri teh nastopih tako odrezal, da so profesorji strmeli.

Po končanem filozofskem študiju je začel študirati teologijo z enakimi uspehi. Ob sklepu vsega študija ga je čakal še štiriurni „gradus“ ali rigoroz, kjer je spet sijajno odgovarjal. Prav dobro in odlično opravljen gradus je veljal za doktorat vse do novih predpisov Pija XI. o cerkvenem študiju l. 1930.

Za duhovnika je bil verjetno posvečen že l. 1700 pred končanim študijem, kakor je še danes navada. Kmalu po končanem izpitu je 17. decembra 1701 prosil za sprejem v Družbo Jezusovo. Za časa študija je namreč z navdušenjem prebiral pisma jezuitskih misijonarjev z Dalj-

nega Vzhoda in iz Južne Amerike. Po takšnih sijajnih študijskih uspehih, kot jih je pokazal Janez Mesar, se mu je odpirala pot na univerzo in k višjim cerkvenim službam. Njegov duh pa je letel više: dati vse moči in življenje za širjenje evangelija.

V Gradcu je opravil duhovne vaje, nato pa je šel v noviciat na Dunaj, da bi še bolj poglobil duhovno življenje in šel skozi predpisane preizkušnje. Med preizkušnjami je tudi vzgojiteljska služba po noviciatu v kakšnem zavodu Družbe Jezusove. Janeza Mesarja so poslali v Gorico in na Reko.

„INDÍPETA“

V jezuitskem arhivu na Dunaju je ohranjena knjiga „Indípetae“, popis vseh, ki so prosili, naj jih predstojniki pošljejo v misijone. Pétere pomeni po latinsko prositi, Indije pa takrat niso imeli samo za današnjo Indijo, marveč so „Indije“ zvali tudi Ameriko (ker je Kolumb menil, da je ob svojem prvem jadranju na zapad pristal v Indiji, ne pa na Santo Domingo v Karibskem morju. – Op. KM) Pater Mesar je po tem popisu kar šestkrat prosil v Rim, da bi ga poslali v misijone na Daljni Vzhod: dvakrat iz noviciata na Dunaju (1702), enkrat iz Gorice (1703) in trikrat z Reke (1705).

„Ena se njemu je želja spolnila...“. Moral je zavriskati, ko je po tolikšnih vztrajnih prošnjah prejel sporočilo, da je izbran za misijone v Tonkingu, danes Severni Vietnam. Odlomki iz pisem sodobnikov pričajo, kakšno veselje je zavladalo v zavodih, kadar je kdo od bogoslovcev ali mladih patrov in bratov odhajal v misijone. Tako-le pišejo: „Nihče v zavodu ne prime za knjige, nihče ne opravlja vsakdanjih poslov, nihče ne more biti miren: ena misel vse navdušuje, le en pogovor se sliši v zavodu, da so štirje sobratje naše province določeni za misijone. Žalostni so le tisti, ki se jim ni izpolnila srčna želja.“

„Ne vem, kaj bi rajši slišal na zemlji,“ piše eden teh srečnih izvoljencev za misijone. „Grem, hitim, kamor me Bog kliče. Ne straši me krava morilčeva roka, ne valovi neizmerne morja...“

Ti valovi so res pogoltnili sto in sto mladih misijonarjev: Od l. 1686 do 1727, torej v 40 letih je pomrlo na morju samo od jezuitov 113 mladih ljudi. L. 1719 je utonilo pri Kanarskih otokih 40 misijonarjev na vožnji v Južno Ameriko. L. 1744 pa ob brazilski obali 24. Kje pa so še misijonarji iz drugih redov: frančiškani, kapucini, dominikanci, lazaristi... Mučeništvo se je začelo že na morju, ko so bili stlačeni na ladjah kot sardine, po devet mož v ozki kajuti. Ker so se vožnje zategnile, je zmanjkovalo pitne vode in živeža, oslabei organizmi pa so zato postajali žrtve nalezljivih bolezni.

V MAKAU

L. 1706 ali 1707 je p. Mesar po večmesečni vožnji prijadral v Makao, portugalsko misijonsko in trgovsko središče za Daljni Vzhod. Najprej se je učil vzhodnoazijskih jezikov, vendar pa je že takoj začel delovati s svojim zgledom.

Ohranjeno je besedilo pisma, ki ga je pisal iz Tienčeu na Južnem Kitajskem p. Mihaelu Faitu. V pismu se zavzema za trgovca Nikolaja z Reke in za njegove sorodnike, potem za svoja dva nečaka, „da vztrajata v strahu božjem, si izbereta primeren poklic in ga z božjo pomočjo tudi dosežeta. Dalje vas prosim, pošljite mi zaprosena darila in male darove, da bi mogel z njimi bolj pospeševati božjo Čast in blagor bližnjega.“

„V mestu Makau sem kot oče krščanskih vernikov opravljal tako obsežno službo, da sem prišel v stik z najbolj različnimi ljudmi ter se ukvarjal z vsakovrstnimi opravili. Tudi spreobrnjence sem krščeval.“

IZGNAN IZ KOČINČINE

L. 1712 so ga na njegove pogoste prošnje poslali v Končinčino (današnji Srednji Vietnam). Njegov tovariš poroča:

„Na nekem potovanju, ki ga je nastopil v Kočinčino, je dospel v kraj Tumke ob meji omenjenega kraljestva. Tamkajšnji glavar je bil odpadli kristjan. Komaj je p. Mesar prišel v ta kraj, so se že zbrali nekristjani okrog njega ter kar v gručah hiteli k poglavarju in grdo tožili božjega služabnika: „Ta Evropejec je nesramen človek ali bolje čarovnik: iz mrtvaških kosti si pripravlja zelo škodljivo vodo, ki jo vliva ljudem na glavo. Kogar tako poškrabi in začara, ni več gospodar samega sebe, ampak mora hočeš-nočeš postati kristjan.“

Glavar je dal misijonarja takoj vreči v ječo; čez nekaj dni ga je obsodil na obglavljenje z mečem. Ko pa so ga hoteli obglaviti, opomni neki poganski duhovnik glavarja, da je Mesarjev sobrat Anton Arnedo, misijonar v prestolnici, kraljev prijatelj. Da bi se glavar zameril kralju, če bi dal Janeza Mesarja ob glavo. Glavar se je zbal in odgodil izvršitev obsodbe. Premislil je spet vse zadevo, izpustil p. Mesarja, a ga za vedno izgnal iz Končinčine. S težkim srcem je naš misijonar zapuščal deželo, po kateri je tako hrepenel in v katero je komaj stopil. Vrh tega se mu je izmuznil še tako zaželeni mučeniški venec...

LIEN ČEU: V KRATKEM IZPOLNIL MNOGO LET

V Makau je spet oblegal predstojnike s prošnjami, naj ga pošljejo v tonkinški misijon (Severni Vietnam). Tonking je imel sedem provinc, ki so jih upravljali podkralji, okraje v provincah pa mandarini.

V že navedenem pismu poroča:

„Proti koncu meseca aprila l. 1715 sem šel na dolgo pot iz Makaua v Tonking, kjer bom oskrboval deset do dvanajst tisoč duš. Pctoval sem kljub oteklinam na nogah, ki me niso le ovirale pri hoji, ampak mi tudi jemale moči. Po šestindvajsetih dneh sem prišel iz Makaua do kitajskega mesta Lien Čeu, ki je oddaljeno od Tonkinga šest dni hoda. Tu čakam na naši postojanki tonkinške sle, da me povedejo v svojo domovino. Že doslej me pot stane sto trideset renskih goldinarjev, čeprav sem šele na polovici.“

Ko je videl vraževernost prebivalcev Lienčeu, je začel kar tam misijonariti in to s takšnim uspehom, da je večina meščanov sprejela krst.

To dokazuje, da je bil p. Mesar res božji mož, poln Sv. Duha, močan v besedi in delu. Eden njegovih sobratov piše o njem: „Ne morem popisati njegovega čudovitega življenja niti njegovih dovršenih čednosti. Neutolažljiva želja, da bi veliko in vedno več trpel zaradi Boga, ga je tako razvnela, da vse težave tega sveta niso mogle premagati njegovega poguma, niti ga kakorkoli oslabiti. Kdo bi mogel prešteti neštete nevarnosti, ki jih je prestal na morju in na kopnem na svojih nenehnih potovanjih. Na nekem takšnem potovanju so ga napadli roparji, ga popolnoma izropali, pobili na tla in ga pustili na pol mrtvega. Ko se je zopet zavedel, je opazil, da je skoraj popolnoma gol in da leži v neobljudenem kraju brez pomoči in brez hrane... V takšnih primerih je navadno govoril, da je pravi apostol rojen za trpljenje in križe, tako da mu morajo biti trud in težave namesto jedi in pijače.“

DOBER PASTIR DA SVOJE ŽIVLJENJE...

Tonkinško Cerkev je v prvi polovici 17. stoletja organiziral veliko-potezni p. Aleksander de Rhodes, jezuit iz Avignona. Njegova najvažnejša zasluga so odlično vzgojeni in šolani katehisti, ki so vneto delovali tudi ob časih preganjanj, ko so večkrat izgnali vse tuje misijonarje. Preganjanja so se začela leta 1630 in so divjala 250 let. Bolj ko je tekla kri, bolj je krščanstvo privlačilo Vietnamce. Jezuiti so si prizadevali, da bi prodrli kot matematiki in astronomi na dvore ter tako preganjanja omilili. Od časa do časa so res uspeli. Tudi z denarjem so npr. 1705. odvrnili pokol kristjanov.

L. 1711 je preganjanje spet zajelo vso deželo. Povod je dala kristjana, ki se je tako spridila, da so ji misijonarji odrekli zakramente, dokler se ne poboljša. Rajši je odpadla od vere in še z nekaterimi drugimi pošiljala kralju obtožnice proti kristjanom. Kralj je izdal ostre zapovedi: vsi kristjani naj zapuste svojo vero, vse njihove cerkve naj se požgo v enem mescu; kdor bo izdal kristjana, bo prejel veliko nagrado, še višjo pa, če bo naznanil misijonarja... Ukaze so izvajali, cerkve so gorele, krščanske hiše so postale plen preganjalcev. Kristjani so se začeli skrivati, skrivali so tudi dragocenosti iz cerkva, kar je preganjalce še bolj razkačilo.

Ob preganjanju l. 1721 se je p. Mesar po navodilih predstojnikov za nekaj časa umaknil kakor vsi drugi misijonarji. Skrivali so se in previdno obiskovali vernike, da jim vlijejo pogum. Stiska kristjanov je bila vse hujša. Nov kraljev razglas je zahteval popolno uničenje krščanstva. Cerkve so rušili do tal, tudi hiše kristjanov, vernike pa mučili po zaporih in jim po nekaj mescih mučenja dali izbiro: ali smrt z mučenjem, ali pa pohoditi križ in odpoved krščanstva. Res je bilo nekaj odpadnikov, a večina kristjanov je odlično prestala preizkušnjo tja do mučeniške smrti.

P. Mesar in njegov sedelavec p. Bucharelli sta obiskovala, tolažila in krepila vernike, spodbujala omahljivce. Vedno sta bila na poti, noč in dan čuječa. Veliki napori so ju tako izrpal, da je takratni predstojnik vzhodnoazijske province p. Jožef Pires naročil, naj se za nekaj časa

„Kri mučencev, seme kristjanov.“ Tudi mučeništvo p. Janeza Mesarja DJ pred 250 leti je rodilo cvetočo vietnamsko Cerkev, zlasti bogato na duhovniških poklicih. Zanje uspešno deluje slovenski salezijanski misijonar Andrej Majcen SDB. Tu sta dva prizora z glasbene akademije v zavodu, ki ga vodi naš misijonar. — Zgoraj: orkester salezijanskih aspirantov.

umakneta čez mejo na Kitajsko in si tam utrdita zdravje. Ubogala sta in živela nekaj časa v varstvu krščanskega kitajskega mandarina v Lofeu. Odtod sta duhovno skrbela za tonkinške kristjane.

Nekoč pa so ju preganjalci zalotili. Da bi zabrisala sled, sta odšla v samotni kraj, pa so ju tudi tam odkrili. Bežala sta v pragozd in se skrivala tam. Od tam sta tudi spodbujala svoje vernike. Preganjalci pa so ujeli kristjana, ki je vedel za njuno skrivališče. Zlomljen od mučenja je izdal misijonarja. Vojaki so obkolili kraj, oba misijonarja ujeli in še tri katehiste zraven, ki so ju spremljali, ter jih zvezane odpeljali v mesto Anloa. Tam so ju dan na dan sramotili in skrajno surovo ravnali z njimi. Pa jim je rekel p. Mesar: „Kot poslanci in služabniki najvišjega Vladarja nebes in zemlje kažemo ljudem pravo pot v srečno domovino, kamor upamo priti po smrti.“

Ko so mučili njunega pomočnika, ga je p. Mesar branil. „Kaj je vendar fant hudega storil? Saj so njegove vrline znane od mladosti. Če morda menite, da je zločin, ker je živel po Kristusovih naukih, kaznujte mene, ki sem ga v to nagovoril in ga v tem poučil...“

Oba duhovnika in ujete kristjane so odpeljali potem v glavno mesto Hanoi in jih postavili pred sodišče. Zapiski o tej prvi razpravi niso ohranjeni. Potem sta bila zaprta vsak v svoji ječi. Močna straža ju je čuvala podnevi in ponoči. A že od prej sta bila docela izčrpana.

PRED SODIŠČEM

Pri drugi obravnavi se je zanju zavzel neki mandarin, ki je takole nagovoril navzočega podkralja: „Milostni gospod! Sklep, ki ste ga objavili glede preganjanja kristjanov, škoduje kraljestvu. Pod pretezo tega ukaza namreč izmозgavajo do krvi uboge podložnike; s tem pa država veliko škodo trpi. Kajti oblasti kot tudi navadni ljudje izkoriščajo priložnost v krivične namene, ko ljudstvo stiskajo. Dobro poznam kristjane, ki jih na takšen nezaslišan način mučijo. Priznati moram, da so mili, mirni, dobri ljudje, ki iz sreča črtijo vsak nemir in upor; ki redno plačujejo obvezne davke in druge dajatve. Prav rad sem prokazanje...“

Zasliševanja so se vrstila drugo za drugim. Kralj se je izgovarjal, da se zanaša na poročila podeželskih oblastnikov... Redovni sobratje, predvsem provincial p. Roman Hinderer, so se trudili, da bi misijonarje rešili. Provincial je šel kljub nevarnostim v Tonking do samega kralja. A ni uspel.

Ječa je bila bambusova kletka, da so ju lahko vsi mimoidoči opazovali, ju sramotili in dražili. Lakota, neznosna žeja, smrad in vročina, vse to je misijonarja oslabilo, da sta komaj hodila k zaslišanju. Na noge so jima vrh vsega priklenili še težke verige in ju vlačili po najprometnejših hanojskih cestah, da bi ju ljudje še bolj smešili. Hoditi sta morala bosa, kar je v Tonkingu veljalo za največjo sramoto. Ker jima niso mogli nič kazni vrednega dokazati, so na teh sodnih razpravah govorili o drugih stvareh...

DAL JE ŽIVLJENJE

Takšno mučenje je trajalo deset mesecev. Duh je bil sicer voljan, telo pa ni zdržalo. Pater Mesar je izdihnil v bambusovi ječi 15. junija 1723. Njegovo truplo je bilo po smrti tako nabuhlo, da ga niso mogli spraviti v krsto. Zato so ga na kraljev ukaz odnesli iz mesta na navadni nosilnici in ga zagrebli blizu mestnih vrat. Tu je ležal sedem mesecev. P. Stanislav Machado, predstojnik tonkinškega misijona, pa je naročil katehistom, naj truplo na skrivaj izkopljejo in ga s častmi pokopljejo v cerkvi v vasi Kena, ki je do takrat še niso podrli. Truplo je sicer že razpadalo, a desna roka, s katero je krščeval in dobrote z njo delil, je bila čisto sveža in gibčna, kot da je živa...

Po smrti p. Mesarja so bolj skrbeli za njegovega sobrata p. Bucharellija. A čez štiri mesece, 11. oktobra 1723 so ga obglavili skupaj z devetimi tonkinškimi kristjani.

PROCES ZA PROGLASITEV MED BLAŽENE

Dominikanec Tomaž de Sestri, škof in apostolski vikar Vzhodnega Tonkinga, je pisal o tem mučeništvu v Rim prefektu Propagande, rimske kongregacije, ki skrbi za misijone:

„Nihče ne more dvomiti, da je krvava žrtev teh mučencev pravo mučeništvo, ker so bili umorjeni edinole iz sovraštva do vere. Spoznali boste iz vprašanj pri preiskavi, na katera so morali spoznavalci odgovarjati in ki jih navajam tu kot uradno poročilo, da niso naprtili vernikom v breme kakšnih nemirov ali uporov, niti niso spoznavalcem očitali kakršnekoli nepokorščine kralju. Zato pa so se toliko bolj prizadevali, da bi jih pripravili k odpadu, da bi se odpovedali veri, pohodili svete podobe in molili poganske malike. Zato pa je upor temu brezbožnemu ukazu tudi edini razlog njihove smrti...“

Pismu je dodan seznam mučencev. Po pričevanju zgodovinarjev so okoliščine smrti in posmrtno slavo podale zelo verodostojno, ker je omenjeni apostolski vikar de Sestri vso zadevo takoj uradno preiskal. Poročilu je dodal tudi seznam izjav in prič, ki so vse videle in slišale.

Ker pa je tonkinških mučencev iz različnih preganjanj zelo veliko, procesi za razglasitev med blažene počasi napredujejo. L. 1900 so proglasili prvo skupino, druge pa 1909 in 1951. Proces za p. Mesarja in p. Bucharellija ter njunih devet tovarišev pa čaka v Rimu že skoraj 250 let...

* * *

Ob 200-letnici smrti so se p. Mesarja l. 1923 spomnili Katoliški misijoni, ki so takrat začeli izhajati. L. 1925 je o njem pisal Misijonski koledar. L. 1934 je Duhovniška misijonska zveza izdala brošuro z naslovom „Naši misijonarji“, ki obširneje predstavlja p. Janeza Mesarja, p. Marka Antona Kapusa ter Hrvata Ivana Ratkaja, tri najbolj slovite jezuitske misijonarje iz naših krajev v 17. in 18. stoletju.

P. Mesarju so bile posvečene Slovenske večernice l. 1860; pred sto leti pa nekaj člankov v goriškem Glasu.

Med drugo svetovno vojno je dr. Joža Lovrenčič objavljaj povest o p. Mesarju v Glasniku Srca Jezusovega, ki ga pa takrat večina Slovencev ni mogla dobivati.

Pleg 250-letnice mučeniške smrti je letos še 300-letnica njegovega rojstva. Čas je že, da od letos naprej zraven Slomška in Baraga redno omenjamo tudi Janeza Mesarja kot najstarejšega slovenskega kandidata za oltar.

— MI VAM - VI NAM! —

V komaj 14 dneh od izida prejšnje številke našega lista pa do priprave pričujoče se je kljub kratkemu obdobju vendarle javilo precej novih darovalcev za jubilejni dar Katoliškim misijonom. To pot smo prejeli tudi večji dar iz Quincyja, ZDA. Poslal nam je namreč po g. Wolbangu **župnik Jože Ferkulj** kar **50 dolarjev**. Za velikodušni dar se mu še posebej zahvalimo.

Novi darovi so naslednji:

Luiza Sušteršič, Kanada, 10 dol.	Frank Zele, ZDA, 1 dolar
Angela Čebašek, ZDA, 10 dolarjev	Jože Mikelj, R. Mejja, Arg., 100 pes.
Č.g. Jože Ferkulj, ZDA, 50 dolarjev	Ana Lipovec, Sl. vas, Arg. 10 pesov
Angela Gospodarič, ZDA, 5 dol.	Janez Brelih, S. Justo, Arg., 20 pes.
Jože Vrečar, ZDA, 2 dolarja	

Srčna hvala vsem in Bog plačaj razumevanje in žrtev!

Če prištejemo dolarjem iz ZDA (78) še novih 12 dolarjev, nabranih v Argentini v pesih in prelitih v dolarje, je bera te številke skupaj ravno 90 dolarjev!

Prištejmo teh 90 dolarjev že zbranim 646.50 dolarjem, pa nam vsota v jubilejni sklad KM znese **736.50 dolarjev**, kar je seveda še daleč od tega, kar dejansko potrebujemo za kritje povečanih izdatkov zaradi 50 odstotkov obširnejšega letnika izredne obletnice.

Sporočamo vsem, ki se še niste odzvali, pa se nameravate – upamo, da vas je veliko, – da bomo darove v jubilejni dar KM sprejemali in objavljali še do julijske številke prihodnjega leta.

Hvaležni KATOLIŠKI MISIJONI

KAJ DELAMO NA TAJSKEM

S. KSAVERIJA PIRC OSU
Bangkok

Fotografija desno nam kaže
s. Ksaverijo Pirc z dvema
budističnima bonkama.

Ena glavnih nalog katoliške cerkve na Tajskem obstoji v tem, da se približamo budizmu kar najbolj mogoče v ljubezni in razumevanju. Ne kot tekmeči, ampak kot sodelavci v blagor človeštva v današnjih dneh.

Včeraj smo praznovali 10-letnico papeštva Pavla VI. V cerkvi sv. Ludovika v Bangkoku je bila zahvalna daritev. V prvi vrsti smo videli obrite glave in žolte toge petih boncev. Poleg njih in za njimi so sedeli predstavniki diplomatov mnogih narodov.

Nuncij, nadškof Moretti, je govoril v angleščini. Da bi pa vsi dobro razumeli njegov govor, so razdelili natisnjenega v angleščini in sijamski vsem navzočim:

Takole je rekel: „Sveti Oče pravi: ‚Glavni namen svetega leta je notranje prenovljenje človeka, človeka, ki misli, a je v svoji misli izgubil gotovost resnice; človeka, ki dela, in ki v svojem delu realizira, da je postal tako zunanji, da je izgubil stik s samim seboj; človeka, ki uživa življenje in ki se zabava na toliko rafiniranih načinov, da kmalu čuti naveličanost in razočaranje. Treba se je prenoviti od znotraj. To je,

kar sv. pismo imenuje spreobrnjenje, pokora, prencvljenje srca. To je proces prerojenja samega sebe.“

Ko stopamo mukapolno po stezi nenehnega samo-prerojenja, nismo sami. Drugi duhovi so, ki se ne zavedajo, da jih vodi isti Duh, edini Duh in ki žive z nami isto dogodivščino, največjo in najplemenitejšo za človeka.

Sidhartha (Buda), naveličan uboja, bogastva in zabav, ubeži domu in se druži s puščavniki in modrijani na poti k sproščanju, k smrti lastnega jaza, da bi dosegel modrost, neskaljeni mir in zveličanje.

Pravilno razumeti to dogodivščino in se ji predati brez zadržka, je najlepša počastitev, ki jo darujemo ta večer svetemu očetu in je obenem neprecenljiv doprinos k blaginji narodov.“ Tako msgr. Moretti.

Nato je stopil k ambonu bonec in je počastil sv. očeta v sijamščini. Za njim pa vrsta diplomatov, vsak v svojem jeziku.

* * *

Tudi uršulinke se skušamo na razne načine približati budistom. V tem zadnjem času posebno budističnim redovnicam, bonkam. Pretečeni teden sem obiskala s sestro 2 samostana bonk v mestu Petburi. Sprejem je bil prisrčen. Okrog krasne pagode tiči med vrta in vrta 70 večjih ali manjših hišic. Povabili so naju v eno izmed njih. Nobenih stolov, nobene mize, ne postelje, le nekaj omar natrpanih s knjigami.

Sedli smo na blesteče polirana tla s prekrižanimi nogami. Gostiteljica je bila predstojnica tega samostana, 70 letna bonka, pa še zelo živahna in zmožna. Bonke so nas izpraševale po našem življenju in delu in me smo bile prav tako radovedne o njihovem.

Tole smo zvedele: Vstopijo lahko kot mlade deklice, a za „posvečenje“ v bonko morajo imeti 20 let. Jedo dvakrat na dan, nikdar ne mesa, ne rib, spijo na tleh. Dolge ure molijo in premišljujejo. Bonci so njihovi duhovni voditelji. V tem samostanu živi 70 bonk vseh starosti. Z njimi je tudi precej starejših žena, vdov, ki žele preživeti stara leta v senci Budove sohe. Te ne nosijo belih halj. Marsikatera prinese s seboj znatno premoženje. To pomaga vzdrževati naselbino, ki živi le od darov vernikov.

Tedaj se je oglasil mogočni gong pagode, poziv k skupni molitvi. Šle smo z njimi po marmornatih stopnicah v krasno razsvetljen velikanski prostor. Pred nami se je lesketala v zlatu velikanska soha Bude. Bonke so prihajale od vseh strani v snežnobelih haljah. Obrbite glave so se sklonile do tal. Sedle so na pete in ostale tako nepremično... kdo ve koliko časa. Stara bonka je z močnim glasom pričela hvalnice Budi v

Dve bonki med uršulinkami v Regina Mundi v Bangkoku. Prva od desne na levo je siamska uršulinka, ob njej s. Ksaverija, nato obe bonki in ostale uršulinke.

bali jeziku. Vse so odgovarjale kot mi pri litanijah. Tiho smo zginile skozi stranska vrata. Predstojnica nas je spremila do našega avta.

Obiskale smo še drug samostan bonk, malo zunaj mesta. Tu je ves grič spremenjen v samostan. Med ogromnimi skalami rastejo drevesa in bujno zelenje vseh vrst in skrivajo lesene hišice, bivališča bonk. Cementirane stezice in daljše ali krajše stopnice vodije od kože do kože. Ta naselbina je stara več kot sto let. Število bonk je 70-80. Prijazno so nas sprejele in nam razkazale svojo idilično samoto. Noč je že legala, ko smo se pčsloville.

Nekaj dni nato so nam vrnilo obisk v Regina Mundi. Dve bonki v avtu sorodnika sta nam prinesli sadja in peciva v znak prijateljstva.

Ob misli na bonke mi vstaja vprašanje: Katera je sila, ki drži vsa ta dekleta v toliki samoti in tako trdem življenju? Up nirvane je to. Nirvana, tako zaželjena, a tako negotova! Koliko lažje je živeti samostansko življenje za Gospoda!

Pronuncij za Tajsko, Laos in Malazijo nadškof g. Moretti, sin slovenske matere na obisku katoličanov na burmanski meji. — Spodaj: Isti (s črnimi očali) na vizitaciji v Laosu. — Sliki je poslala s. Ksaverija, ki jih ji je dal pronuncij sam, ki razume slovensko in je zato naročen tudi na „Družino“.

ŠTUDENTJE IN MISIJONI

SESTAVIL FRANC SODJA CM., BARAGOVO MISIJONIŠČE, BS. AIRES

(Nadaljevanje.)

DRUGE DRŽAVE

Italija. Leta 1927 so v Istituto Massimo v Rimu ustanovili Lega Missionaria Studenti. Razvila se je iz študijskega krožka v zavodu. Še isto leto so začeli izdajati šapirografiran listič, ki pa je že naslednje leto postal tiskano glasilo zveze. Leta 1933 je bilo po Italiji v tej zvezi združenih 160 kročkov s 4000 člani.

Namen zveze je bil pomagati posameznim krožkom pri proučevanju misijonskih vprašanj. Vsak krožek mora imeti vsaj enkrat mesečno študijski sestanek. Ustanavljajo se lahko zgolj misijonski krožki ali pa le kot odseki že obstoječih katoliških društev in verskih združb. Priglašajo se le krožki in ne posamezniki. Delo v krožkih pa je zelo svobodno. Osrednji odbor je le na uslugo za nasvete, navodila in karšnokoli pomoč. Poleg glasila, ki prinaša vsak mesec snov za proučevanje, izdaja zveza tudi razne spise. Kakor zveze po drugih državah, prireja shode in študijske tedne.

Vsak krožek, ki se pridruži zvezi, se obveže, da bo študiral in pomagal misijonom z molitvijo in s propagando. Glede molitve je obvezno samo to, da posamezni član daruje svoj misijonski dan Srcu Jezusovemu za misijone. V vseh drugih molitvah pa je vsak krožek docela svoboden. Propaganda pa naj bi obsegala predvsem papeške misijonske družbe. Geslo zveze je: Dio per Dio, Fede per Fede.

V tej zvezi pa niso bili združeni vsi misijonski krožki. Veliko kročkov za dijake in dijakinje je imela tudi italijanska KA za študente. Imela je celo poseben oddelek za misijonsko delo, v narodnem in v pokrajinskih odborih. Glavno je molitev in pouk. Tiskovno delajo kar po svojih glasilih. Sadov ni manjkalo. Pridobivali so zlasti za papeške družbe. Iz kročkov je izšlo veliko duhovskih in misijonarskih poklicev.

Tudi v moški in ženski veji KA je poudarjena misijonska misel.

Obilno misijonsko delo je razvijala akademska KA (FUCI - Federazione Universitaria Cattolica Italiana). Poleg molitve ji je bilo zelo važno misijonsko učenje; prirejala je za vseučilišča posebne misijonske ure, na zborovanjih in študijskih tednih so bila pogosto tudi misijonska predavanja. Tako so si zagotovili misijonsko vzgojo vseh članov. Za tiste, ki so se posebej za misijone zanimali, pa so poskrbeli, da so misijonska vprašanja lahko bolj nadrobno proučevali.

Pojlska. Prve dijaške krožke so ustanovili l. 1926. Naslednje leto je bil v Poznanju mednarodni misijonski shod. Tu so dali pobudo, naj bi se vsi akademski krožki povezali v zvezo, ki je posledje do vojne vsako leto prirejala skupno zborovanje. Vodstvo zveze je bilo pod pokroviteljstvom kardinala Hlonda. Izvolili so ga na vsakoletnem zborovanju. Odbor je stoloval v Poznanju. Imel je nalogo vzporejati delo vseh misijonskih kročkov, ustanav-

ljati nove, vzdrževati stike z Zvezo poljskih katoliških akademikov in s tujezemskimi krožki, zlasti z aucamisti v Belgiji, izdajati tiskano glaislo in pošiljati svoje zastopnike na zborovanja dijaških misijonskih krožkov po drugih deželah.

Njihov namen je bil dvigniti misijonsko delo na Poljskem na raven izobražencev. Zato jim je bila prva skrb učenje, ki je bilo urejeno kot po drugih državah. Izdajali so svoj misijonski list Poznitri misiologiczne.

Krožki so za misijonstvo vnemali z javnimi zborovanji za izobražence in z misijonskimi tedni. Predavali so vseučiliški profesorji in redovniki, ki so bili izvedenci v misijonskih vprašanjih. Pripravili so vrsto predavanj v radiu, prirejali skioptična predavanja v misijonskih krožkih nižješolcev, pa tudi med mladino sploh. Akademski krožek v Poznanju je sodeloval z DŠV in člani so imeli po večjih središčih DŠV misijonske razgovore in predavanja. Tvarna pomoč je sicer postranskega pomena, a ker so bili vsi krožkarji člani DŠV, je naravno, da tudi brez tega dela ni bilo. Nekateri krožki so pomagali jezuitom v Rodeziji, varšavski krožek je zbiral za bogoslovce v salezijanskem semenišču v Hongkongu, poznanjski pa je pomagal z medicinskim delom v bolnišnici, ki so jo vodili poljski lazaristi v šuntefuju.

Čeprav Poljaki niso imeli svojih kolonij, so vendar delali za misijone predvsem zato, da misijonsko delovanje Cerkve spoznajo njihovi izobrazbi primerno, ga podpro s propagando doma, z zanimanjem za poljske misijonarje, pa tudi s tvarno pomočjo.

V Švici je bila že leta 1919 ustanovljena v Friburgu akademska misijonska zveza. Skoraj po vseh švicarskih semeniščih so imeli misijonske krožke; ti naj bi se poleg študija vzdrževali predvsem z vzdrževanjem semeniščnikov v misijonskih deželah. Srednješolci so se družili v križarski zvezi Kreuzzug; le-ta je bila razširjena po Nemčiji, Avstriji in Švici.

Tudi Pax Romana, ki je stolovala v Švici, je imela misijonski odsek. Njegov namen je bil predvsem buditi med akademiki zanimanje za misijonstvo. A hkrati je bil tudi nekakšen poročevalski urad. A delovala je v Švici tudi Schweizer Studenten-Missionsvereinigung.

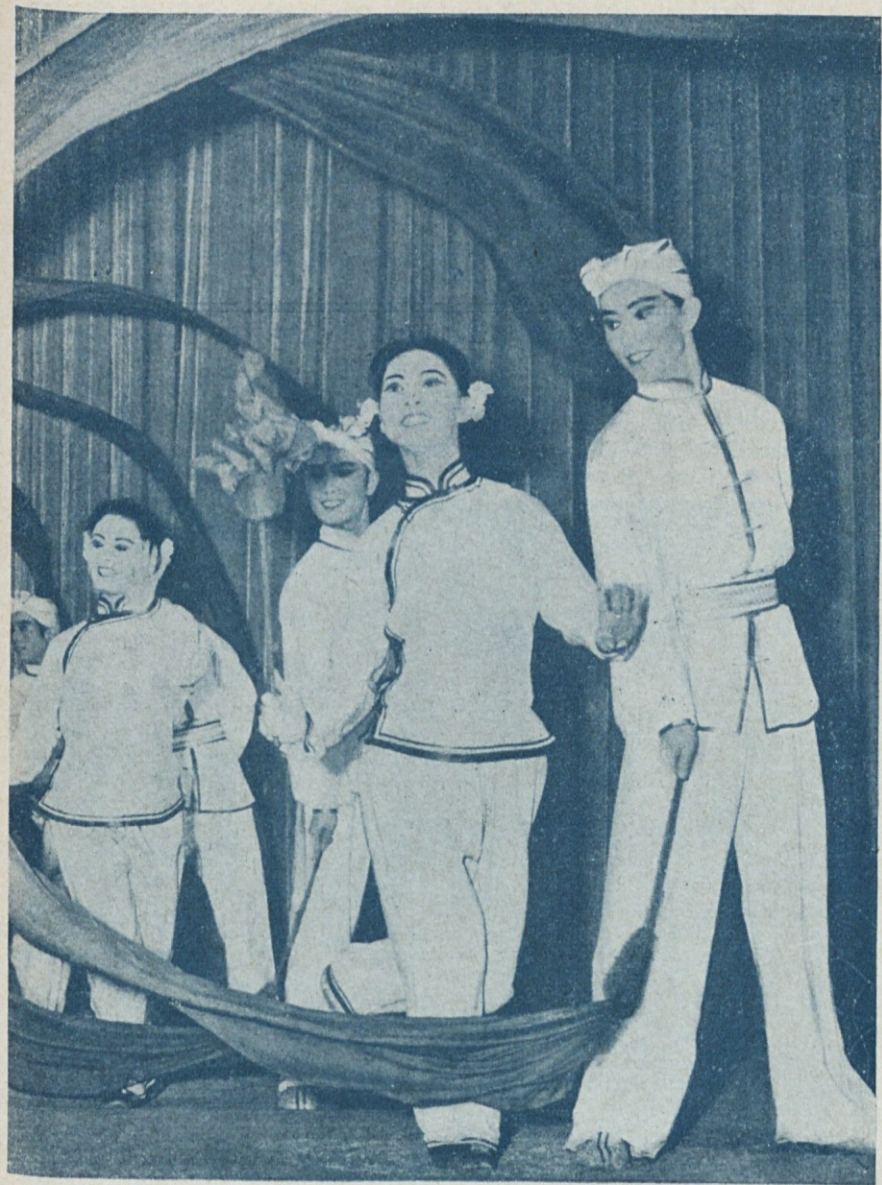
V Angliji so leta 1933 ustanovili Students Missionary League s sedežem v Maximum College, v Heytrophu. Tam je že pred ustanovitvijo zveze deloval agilen misijonski krožek.

Tudi Irska ima svojo Students Missionary Crusade v mestu St. Columbans.

Na Holandskem že od 1896 deluje misijonsko društvo za semeniščnike St. Franciscus Xaverius Vereeniging. Društvo je imelo veliko vzporednih krožkov v raznih katoliških zavodih. Mlajša je zveza Studenten Misie Interakademiale.

V Španiji razen zveze misijonskih krožkov bogoslovcev ni bilo enotne dijaške zveze, pač pa je bilo mnogo posameznih misijonskih krožkov in več zvez, ki so jih imele posamezne redovne družbe med dijaštvom. Tako Juventud Misionera Salesiana, Juventud Misionera Teresiana, Juventud Normalista Misionera itd.

V Kanadi deluje že od leta 1926 Ligue Missionarie des Étudiants, ki je

Kitajski študentje nastopajo...

že od leta 1934 štela 150 tisoč članov. Ima dva odseka; prvi je namenjen nižjim, drugi pa višjim šolam in vseučiliščem. Kot druge podobne zveze ima tudi ta svoje glasilo Messenger (Glasnik). Tudi delujejo kot v podobnih dijaških zvezah po drugih deželah.

Na videz veliko delo spričo velikih nalog in načrtov Cerkve vendarle še malo pomeni. A nekaj nam ta kratki pregled izpričuje: misel, ki gradi katoliško prihodnost, je začela prodirati. Škoda, da je vojna to podjetje zavrila, morda na mnogih krajih celo uničila. Vendar to še ne pomeni propada. Najvažnejše je, da so se najboljši katoličani zavedeli svojega poslanstva in da jih je katoliška misel vžgala. Naj se zruši to ali ono lepo začeto delo, naj postavljajo svet ali narodni in svetovni polomi še tolikšne ovire, ta duh bo naprej osvajal. Morda prav ta čas, ko se nam zdi, da gre vse prizadevanje v nič, prečiščena srca katoliških izobražencev toliko bolj prevzema zavest katoliškega poslanstva. Stavbe se dajo porušiti, misel pa ostane in v zmagoviti moči gradi nove.

(Sledi.)

Prijateljčki v Kristusu.

PRIZORI IZ ZELENEGA TRIKOTNIKA

NAPISAL IN SLIKE POSLAL O. JOŽE CUKALE D.J.,
KAURAPUKUR, BENGALIJA

Uvod: Od štirih misijonskih postaj 24. Parganasa v Zah. Bengaliji, to je Raghampur, Khari, Morapai in Basanti, ki je v letih med dvema svetovnima vojnima pritegnil slovensko misijonsko pozornost k Indiji, je Raghampur morda najbolj pomemben. Blizina trgovske in kulturno zelo občutljive Kalkute, ki je izmed vseh indijskih mest najbolj kozmopolitska, je temu kraju vtisnila svoj poseben pečat. Kadar Ganges nabrekne s svojimi vodami, napolni tudi naše kanale in njegovo dihanje je kakor dihanje morja, s katerim se brati kakih 80 kilometrov od tod. Zato tudi naš zeleni trikotnik, ki se je spočel v Raghampurju in je pustil svojega prvorojenca v Kaurapukurju, ki je kmalu postal samostojna fara 1968 in je letos botroval že drugi samostojni fari v Thakurpukurju, diha in živi z velikim pristaniškim mestom. Kaj vem, zakaj smo vsi tako navdušeni za Kalkuto, tudi tujci, čeprav jo je svet ocenil za drugo najbolj umazano mesto na svetu?

Razgiban pokoncilski čas je prinesel mnogo zdravih sap in izboljšal versko slabokrvnost kristjanov. Zdi se, da je Koncil razgibal protestante v enaki meri in zdaj tekmuje, kakor za pokal... Zdravnik dr. Das, s katerim se večkrat kaj sprickava pri skodelici čaja, mi je priznal, da je pričujočnost kristjanov, ki so v teh krajih v večini, občutno zmanjšala krajo, umore in rop. Iz ust pravovernega hindujca, ki se npr. boji posekati nekaj kokosovih palm, ki s svojimi sadovi neprestano razbijajo stre-

ho naše šole v Santi Niru, da ga ne bi bogovi zlasali, ker „ubija“ življenje, je to kar laskava pohvala. Jaz sem previdno molčal, ker imam presneto dolge izkušnje in kar dobro izčiščene pojme, koliko moreš Bengalcu zaupati v denarju ali besedi. Če me Gospodar življenja pošlje čez kakih sto let nazaj pogledat te drage kraje zelenega Trikotnika, sem pa prepričan, da bi našel kar dobre kristjane, bolj poštene in manj nevoščljive, kot jih srečujem dandanašnji.

Salabolt, koliko je „fovšije“ tukaj na vzhodu! Da bi jo mogli exportirati in izpremeniti v težke devize, naša draga Indija bi bila rešena krize. Nirad Chowhury, tudi v Evropi znani bengalski literat, opisuje na vsa usta nevoščljivost, ki se je kot parazit zajedla v vse sloje. Sam je dovolj pretrpel, ko so ga njegovi literarni kolegi poskusili onemogočiti na indijskem Parnasu. Dobil je svoje zasluženo mesto v angleški enciklopediji, ko so ga doma ignorirali. Doma je iz vzh. Bengalije, pa se ni vrstel v Kalkuto, marveč je zbežal v Delhi, kjer piše in si privoščil svojo „matribhumi“ – domovino, in nesmrtno secira življenje literarne Indije. V „Illustrated Weekley“ piše eden Kalkučanov o indijski zavisti v veleznameniti sagi Mahabharata, kjer se celo najvišja bogova Brahma in šiva prepirata, kdo je močnejši in kateri med njima ima večjo rodno silo, tako da nastane kar cela vojska med božanstvi. Zakaj bi si torej ne privoščili malo tega božanskega opija tudi zemljani?...

Zdaj pa k prizorčkom:

Iz starega ribiškega pristanišča, za katerim je ležala ena sama dolga vas, je v dvesto letih vzrastlo novo mesto; verjetno je, pa ne čisto gotovo, da je kraj dobil ime po starem „mandarinu“, kjer so častili božico Kali-Calcutta. Danes je industrijsko središče z močnim pristaniščem, kulturni center in svetilnik, kamor zahajajo vsi kulturniki severovzhodne Indije. Vsa svetovna verstva imajo svoja zastopstva. Krščanstvo je v glavnem prišlo na ladjah z zahoda, a Kristus je ostal tudi potem, ko so se priklonili kolonizatorji novi zastavi neodvisne Indije...

Iz velemesta Kalkute pa teko ceste in pota na jug pod palme in bambuse med vasi, ki so gostoljubno zavarovane s stoletnimi drevesi, pod katerimi žde stare razpadajoče kapelice hindu božanstev, pa se v Zelenem Trikotniku sliši mnogo bolj ubrano petje zvonov in gonga. Marjeta pri naša vodo iz bližnjega vodnjaka s „kolši“ ob boku, med tem ko se v ozadju pripravljajo naše učiteljice, da začno s poukom.

To je podpepeljak iz ameriške moke, pečen na bengalski način na nizkem ilovnatem „čolnu“, nekvašen in nesoljen, pa bolj redilen. Brez njega ni bengalske večerje, kakor ni kosila brez riža. Še tako bogato pripravljena opoldanska jed izgubi pri nas dobro ime, če ni riža.

Šola v Santi Nir na bazarju v Kaurapukurju za najrevnejše. Ena tretjina je kristjanov, nekaj hindujskih otrok, po večini kličejo k Mohamedu ali „mamodu“ (v dialektu). Gdč. Pepca Beričičeva je mentor te ljudske šole Terezije Deteta Jezusa.

V večerni šoli dobivajo svoj trening vaški učitelji in učiteljice. Imamo pet skupin po petnajst učencev in učenk, ki so vsi odrasli. Da jih izpodbudiš k branju in pisanju v tej dobi, jim Caritas odmerja pol kile pšenice vsak dan kot „bakšiš“. Takó nepismenost, ki je v Indiji še velika, dobiva „košarico“.

Obiskov iz Kalkute nikdar ne zmanjka. Kaurapukur je postal dom oddiha, kamor prihajajo trudni misijonarji iz mesta ali drugod. Ob dobrem obedu in skodelici čaja, s čimer Kaurapukur nikdar ne varčuje, izmenjavamo ideje in napravljamo načrte. Te vrste agape so najcenejše in najbolj produktivne. (Levi je naš misijonar o. Jože Cukale.)

Kaurapukur se je odločil za moderno kokošjo farmo. Nova stavba lahko sprejme do 1000 putk. Ker je Madras zaprl dovoz v Kalkuto in ker so cene mesa in rib porasle do neba, se jajca imenitno prodajo. Približno tisoč dolarska stavba je že do polovice izplačana.

Samo trdo delo bo rešilo Bengalijo. Sestre poučujejo dekleta krojenja in šivanja ter vezenja. Nekatera dekleta so si s prihranki že nakupila šivalne stroje in čeprav so njihove sanje tukaj nekje okrog poročnega dne, vendar laže počakajo, če se jim s poukom odpirajo širše možnosti v življenju.

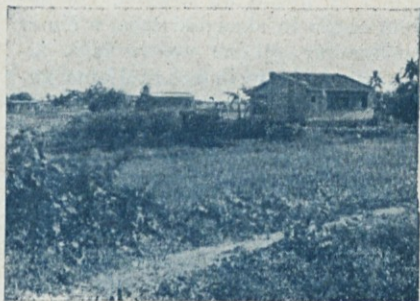

Iz skladišč Catholic Relief Service of America prehaja žito v naše skladišče. Delo teh fantov je naporno, a plača v žitu je vabljiva. Moje delo z vlogami, prošnjami, poročili in zahva-

lami ni nič manj neprijetno, a zaposluje stotine in stotine ljudi, ki so brez zaslužka.

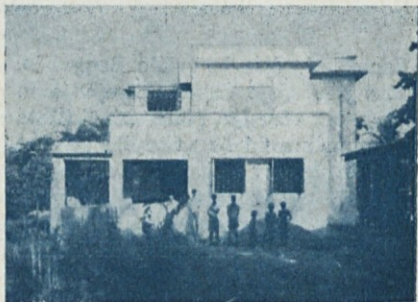
Ker je opeka izredno draga, zato so naši podjetni farani sklenili, da jo začno peči, ker je bilo žita dovolj in je kalkutski CSR odobrila naš projekt. Gradili bomo ceste in dali našim ljudem priliko, da poceni izgradijo „paka“ zidane hiše. (S klobukom o. Jože Cukale D.J.)

V novi naselbini „Anondo Gram“, kar pomeni Veselo vas, si je že sezidal svojo hišo naš bodoči faran iz Kalkute; France Chowdhury.

Sezidal sem si beli hram, ime mu je Ašram, —

Nadškof se je mudil v Rimu in povedal v prokuraturi, da Kaurapukur potrebuje župnišče. 50.000 rupij je dal Rim, ostalo pa darovi slovenskega misijonskega zaledja, tako je vzrastel iz tal župnijski dom.

NAŠ MALGAŠKI MISIJON

Nasmejani škof
Viktor, domačin,
pod katerega du-
hovno oblast spa-
da naš malgaški
misijon s središ-
čem v Vangain-
drano.

Zakaj ta naslov? Ker nam je Madagaskar ljub – zaradi številnih slovenskih misijonarjev tam, pa zaradi ljudi, ki so nam jih oni priljubili.

Veseli smo, če o njih na Madagaskarju kaj beremo. Hvala Bogu, da so skoraj vsi „pismeni“, se pravi, da ne le znajo, tudi hočejo pisati. Pišejo pa nam, ker nas imajo tudi oni radi, zato v svojih pismih zaupno kramljajo z nami o veselih in bridkih doživetjih vsakdanjega misijonskega življenja.

Iz štirih pisem misijonarja *Franca Buha CM* – napisana so bila od 13. februarja do 17. septembra letos – povemo tole:

Vangaindrano, 13. februarja 1973.

Letos sem si tudi jaz privoščil štirinajst dni počitnic. Takoj po novem letu sem spremljal Silva Česnika in Stanka Cikaneka, ki je šel z njim do odleta. Potem pa Slabeta, ki se je vračal v Ambositro. Sam nisem šel do Tananarive, kjer za nas ni nič zanimivega, pač pa do Ambositre, malo na vzhod, in v Ambositro samo, da bi obiskal stare znance iz leta 1968 in 1969. Ves čas potovanja je bilo hladno vreme, čeprav je pri nas poletje; tretja odeja mi je kar prav prišla, posebno prvo noč.

Tu v Vangaindrano pa je zdaj zares vroče; a tudi to bo hitro minilo in prišli bodo krasni meseci. Povodnji letos ni bilo; le nekaj dni je bila voda narasla, da si „bac“ (splav) ni upal čez reko; pa smo šli s čolni.

Šola se je začela 1. februarja; okrog hiše je zato zdaj nekam bolj mirno, ker so otroci v šoli.

Lovrenca Štanta bi povsod radi imeli. Komaj je pri bratu Ivanu pozidal, kar je mislil, – zato je šele zdaj prišel k nam – pa bi nam ga skoraj vzeli: ihoški škof, pri katerem je zdaj Lovrenčev brat misijonar Ivan, bi ga vsekakor rad imel, da bi mu pozidal naselje za katehiste. A najprej mora pri nas odpraviti, kar smo se domenili. Če bo želel potem svoje delo na „rdečem otoku“ podaljšati, ga bo ihoški škof lahko dobil. Za zdaj pa sem moral škofu na njegovo prošnjo odgovoriti, „da nam je zelo žal...“ Vidite, kako koristen je takle gradbenik! Škoda, da nam ne morete poslati koga vsaj za tri leta. Bi več odlegel kot kopica dolarjev! Pa mizar! Kako ga pogrešamo!

Vangaindrano, 5. maja 1973

Hvala lepa za ček, ki ste mi ga poslali za Silva Česnika in Staneta Cikaneka. V zahvalo – veselo novico.

V sredo zvečer 25. aprila sta skoraj po večerji prišla brata Štanta. Lovrenc je v ponedeljek še garal do pozne noči v Iscanali. Dva dni sta se vozila do nas, ponekod po strašanskem blatu; a Lovrenc je mož beseda; ker je obljubil, da bo v sredo po veliki noči pri nas, je bil v sredo res pri nas! Ze naslednji dan je šel pogledat tudi v Ranomeno.

Misijonar Franc Buh (v beli srajci) v razgovoru (od leve na desno) z Lovrencem Štantom, Ivanom Selakom in Jankom Slabetom

Misionar Rok Gajšek CM – s fanti od fare

V četrtek in petek pa smo se zbrali tu vsi slovenski fantje na otoku; ko bi bil še Silvo, bi nas bilo devet. Tudi fotografirali smo se. Le tri sestre iz Tangainony in Farafangane niso mogle priti; tukajšnje so kajpada tudi bile z nami. Po tem sestanku je šel Janko Slabe nazaj v Ambositro, kjer bo ostal do srede junija.

Lovrenc – ta ti je pa gad! Velik, postaven, rad zapoje, prijeten za družbo, duhoven... V ponedeljek 7. maja bo začel z delom. Danes sva z Rkom najemala delavce: za začetek šest; a počasi jih bo dvajset.

Včasih pišem malo, ali pa zelo kratko. Oprostite, a moram na mnoge strani pisariti, za pisanje pa časa skoraj ni. Danes zjutraj, postavim, sem se z motornim kolesom potegnili v kakih 30 km oddaljeno vas maševat. Po povratku sem si pogrel juho in riž, pa so že prišli: da je umrl otroček in da bo „pogreb“. Se pravi: duhovnikov posel je sprejeti mrlička pred cerkvenimi vrati, ga pospremiti pred oltar, opraviti molitve, nekaj tolažilnega povedati – maše skoraj nikoli ni – in ga pospremiti do vrat.

Kot vedno je ček, ki ste ga spet poslali, v redu prišel; vse bo v najkrajšem času razdeljeno.

Kaj je novega? 15. junija je v Ambositri končal Janko Slabe tečaj malgaščine. Potem smo z njim in z Ivanom Slabetom šli najprej v Tananarive, kjer smo obiskali Stanka Cikaneka, ki je v bolnišnici in čaka na izid pregledov. Janko se mi zdi resno vesel. Imam vtis, da se bo dalo z njim krasno delati. Zdaj prideta še dva: Janko Kosmač iz koprške škofije, pa Gider iz mariborske.

Od Silvota, ki je šel na oddih v domovino, že dolgo nimam pošte. Aprila je pisal: „Če mi bo zdravje dovoljevalo, bom morda v avgustu na Madagaskarju.“ Od januarja sem ga pri delu tukaj nadomešča Janez Puhar; zadnje dni pa Rok Gajšek, ker si je šel Janez v Fort Dauphine zdraviti zobe. Janko Slabe bo šel k poljskim sobratom v severni del Fort Dauphina na duhovniško posvečenje sošolca iz Ambositre, pa bo ostal tam do 2. julija. – Lovrenc že pridno dela, dočim je njegov brat lazarist Ivan zdaj na delu v Ihosy; a bo spet skrbel za deželo, ki mu bolj diši, kot pa mestni ljudje. . .“

Iz Vangaindrana nam je pisal 2. julija letos tudi lazarist *Janez Puhar*. Njegovo pismo dopolni mnogokaj v pismih g. Buha:

„Smo v veselem pričakovanju vrnitve Silva Česnika, ki pride z urednikom Ognjišča Boletom 24. avgusta. Pri nas nič posebno novega. Politični položaj v deželi je negotov. Vsi nekaj čakamo; kaj, ne vem. Morda Mao Ce Tunga? Cerkev se pripravlja na sinodo, ki bo najprej po škofijah, leta 1974 pa splošna, narodna. Iskali bomo baje malgaški obraz Cerkve. . .“

Naši so trenutno vsi na duhovnih vajah; tako zdaj sam kraljujem v Vangaindranu. Dirkam od občine do cestnega podjetja, kamor me po-

Domačin lazarist duhovnik Norbert, ki je ves čas naše navzočnosti na Madagaskarju sodeloval s slovenskimi misijonarji in je bil zadnja leta župnik v središču Vangaindrano. Škof ga je zdaj prestavil na sever škofije; našim je prav hudo za njim. Še dobro, da sta že na misijonsko nedeljo 21. odletela oba nova misijonarja, kaplana Kosmač in Gider, ki se bosta po tečaju malgaščine brž vrgla na delo.

Malgaški verniki po maši v cerkvi-šoli, v ozadju, ki so jo pomagali graditi gojenci Baragovega misijonišča, nosijo Marijin kip v procesiji v kapelico

šiljajo v zvezi z našo gradnjo, ki jo vcdi Lovrene Štanta; sprejemam obiske različnih prosilcev, ki izkoriščajo odsotnost našega ekonoma Roka, pa mojo slabost, da pač vsakemu nekaj dam.

Naša trenutna prizadevanja v zunanjem pogledu: Dokončavamo centralno misijonsko hišo, urediti bo treba notranjost župnijske cerkve (ki je zdaj kot kaka konjušnica...), pa urediti športno igrišče, kar je meni posebej ljubo in za kar mislim prositi sredstev pri UNESCO. Tudi dar, ki ste mi ga poslali, sem porabil v ta namen; upam, da soglašate. V mladini je bodočnost malgaške cerkve, zato ji moramo posvečati vsestransko pozornost. Pristrčno se za vsak dar zahvaljujem in vam zagotavljam vsaj skromne moje molitve za dobrotnike.“

Za Puhanom se je prav pred kratkim oglasil spet misijonar *Buh*, ki nam je iz *Vangaindrana* 17. septembra med drugim tudi tole pisal:

„Ste zvedeli, da so nas obiskali sami gospod oče urednik Ognjišča, ob povratku misijonarja Česnika? Lepo je bilo. V Tananarive sta prišla v soboto, 2. avgusta. Urednik Bole je prebil dober teden v Ranomeni, Midongy, nekaj dni pri nas; v nedeljo 9. septembra smo se pa vsi zbrali tu pri nas v Vangaindrano in se nekaj ur lepo imeli in kramljali o našem misijonu. Potem je šel visoki obiskovalec pogledat še na postcjangko Tangainony, kjer delujeta sestri Mrhar in Terezija Pavlič; nato pa se je odpravil z avionom v Tananarive in od tam domov.

28. oktobra bomo imeli tu v Vangaindrano posvečenje mladega diakona v duhovnika. Posvetil ga bo naš škof Viktor. Fant sicer ne spada v našo škofijo. Toda po plemenu je Antešak in mu je škof iz Diego Suáreza rad dovolil, da bo posvečen pri nas.

Izgubili pa bomo sobrata domačina g. Norberta. Smo se upirali z vsemi štirimi, pa se škof Viktor ni omeščal; je v velikih težavah za osebe. Pri nas bo g. Norbert ostal še do mašniškega posvečenja, potem pa bo šel na sever škofije. Kako se bomo tu uredili, bomo še videli. Janko Slabe se je že preselil k nam; zavzel se bo za jug, kamor sem hodil jaz. Tam mu bo treba pomagati graditi prostore zanj in za sestre. Rok Gajšek bo jutri odpotoval v Ranomeno, kjer bosta delala s Česnikom. Jaz bom pomagal Janezu Puhanu v Vangaindrano vsaj do prihoda drugih dveh: Kosmača in Giderja. Stane Cikanek je odšel v Ankarono, precej oslabel. Bog daj, da bi bolezen zmagal.“

O svoji bolezni nam je g. Cikanek sporočil v pismu 12. julija iz Tananarive. Iz tega pisanja povzemamo:

„Vaše pismo sem pred nekaj dnevi prejel sem v bolnišnico. Že pred dvema mesecema sem začutil neke čudne bolečine v trebuhu. V nedeljo 27. maja pa me je prav med glavno mašo tako zgrabilo, da sem komaj odmaševal. Ker pa so bile bolečine vedno hujše, sem šel v bolnišnico v Farafangano. Tam me je vzel v roke glavni zdravnik, sestra Danijela me je po njegovih navodilih zdravila tri tedne. Bolečine pa so me ponovno zgrabile. A ker tukajšnja bolnišnica ne premore radioskopije, da bi mi mogli pregledati drobovje, so me z avionom poslali v francosko vojaško bolnišnico v Tananarive. Tu sem preležal dobre tri tedne. Pred dnevi so me odpustili; a se moram spet vračati zaradi pregledov in zdravljenja. Ugotovili so edinole vnetje želodca; a verjetno sem že v Farafangani cpravil zdravljenje rane na želodcu, ker so me v tem smislu tukaj še naprej zdravili.

Lahko si mislite, da sem zaradi bolezni imel nepredvidene izdatke. Prav zato mi je zelo prav prišla pomoč, ki ste mi jo poslali. Bog vam plačaj in vsem po svetu, odkoder dobivate pomoč za nas misijonarje!“

Pred nami je tudi več pisem misijonark usmiljenk. Najprej objavljamo dve pismi s. *Amande Potočnik* iz Vangaindrana:

„Iskreno se zahvaljujem vsem misijonskim dobrotnikom za prejeto pomoč! Ko pišem to pismo, obiskujem vasi z eno naših malgaških sester. Dan na dan dežuje; tako sva bili že nekajkrat pošteno premočeni. Predel, kamor sva šle, je hribovit. Če hočeva z enega hriba na drugega, morava čez dolino med njima; v dolinah pa se je nabralo vode, da nama je včasih segla do pasu.

Po vaseh je malgaška sestra tokrat imela sestanke za mladino, ki je v tem predelu še dosti vneti in sprejemljiva, dočim so starejši možje in žene bolj trdi. Drugod je pa spet narobe. Ponekod imamo Marijino družbo, kjer so predvsem starejše žene in ki prav lepo pokonci drži krščansko življenje.

Sestra Amanda Potočnik, usmiljenka, s sestro domačinko na obisku v vasi

Pri takšnih obiskih se največ ukvarjam s poukom krščanskega nauka med otroki, s šivalnim tečajem za dekleta, z obiskovanjem po domovih. Sicer pa letos nisem veliko hodila po oddaljenih vaseh. Predvsem sem pomagala s. Mariji Pavlišič v dispanzerju, dočim sva v popoldanskih urah obe obiskali vasi v okolici Vangaindrana.“

Sestra v naslednjem pismu iz *Fianarantsoa* piše, da je tam na oddihu. Pravi:

„Že dalj časa se nisem dobro počutila. Končno je sestra zdravnica ugotovila, da sem precej anemična. Svetovala mi je, naj grem za nekaj časa sem, kjer je boljši zrak. In res se mi zdravje hitro boljša.“

Misijonarki tudi želimo skorajšnje okrevanje, da bo spet kmalu v polno prijela za delo.

Pisala nam je tudi s. *Marija Pavlišič*, ki misijonari v Vangaindrano. Tudi ona se zahvaljuje za majhen dar; porabila ga bo za zdravila:

„Bolnikov je vedno veliko, vse zdravljenje je brezplačno, zato so tudi izdatki veliki. Poleg tega imamo še dve dekleti domačinki za sodelavki, ki prejemata od nas redno mesečno plačc. Iz Francije nam pošiljajo sicer precej dobrih zdravil; a nekatera je vendarle treba kupovati, da je za vsak primer vse pri roki.“

Kot vidite, še zmeraj delam v dispanzerju. V poletnih mesecih (december - marec) imamo po 250 do 300 obiskov vsak dan. Zdaj pozimi

pride manj bolnikov. Kolikor mi časa ostane, ga porabim za obisk družin po njihovih domovih; še posebej poskrbim za bolne in onemogle. Ob nedeljah hodim na bližnjo misijonsko postajo za molitev in verouk.

V nedeljo 15. julija smo imeli poroko. Ženin in nevesta sta bila dolgo na zdravljenju zaradi gobavosti. Ko pa so zdravniki ugotovili, da sta že kolikor toliko zdrava, so ju poslali k nam. Pomagali smo jima, da sta si postavila hišico v obsegu 3 x 4 metre. Ko je bila hišica postavljena (čeprav še brez vrat!), sta se poročila. Dva dni prej je že deževalo; tudi na poročno nedeljo je lilo kot iz škafa; vse je bilo v vodi. Mislila sem, da ljudi v takem vremenu sploh ne bo blizu. Pa se jih je vseeno precej nabralo. Kljub dežju smo novoporočenca v sprevedu pospremili na njun novi dom. Iz cerkve grede mi je ženin ves zaskrbljen zaupal, da ima sicer doma čajno listje, nima pa sladkorja. Da bi mu pomagala iz zadrege, sem prosila nekega fantiča, da je šel v malo vaško trgovino kupit kilokram sladkorja in kilogram bombonov. Mislim, da niti ženin v Kani Galilejski ni bil tako srečen ob Jezusovem čudežu, kot ta naš ženin, ko je videl, da ima sladkor in bombone: tako bo vsaj lahko svatom postregel... Ko smo prišli na njun dom, smo dobro uro ostali pri njiju, pili čaj in skupno zmolili desetko rožnega venca, zapeli Zdrava, morska zvezda in se poslovili. Novoporočenca prav lepo krščansko živita.“

Iz misijonarkinega popisa vidimo, da je tam precej gobavcev in da žive, kot večina drugih, v veliki revščini. Kako ne bi pomagali našim misijonarjem in misijonarkam, da tem ljudem lahko vsaj od časa do časa kakšno veselje napravijo in jim vsaj malo pomagajo!

Iz *Tanganonjja*, kjer misijonari z najstarejšo slovensko misijonarko na Madagaskarju s. Marjeto Mrhar, nam je februarja letos pisala s. *Te-reziža Pavlič*. Pismo je datirano 18. 2. 1973.

„Prav včeraj sva prejeli s s. Marjeto ček, ki ste ga poslali. V imenu obeh se vam zahvaljujem. Bog plačaj vsem dobrotnikom, ki pomagata, da še lahko delamo med temi reveži!

Imamo se dobro, zdravje še drži, božje milosti in dobre volje tudi ne manjka. Čeprav so tukajšnje razmere zelo menljive, nama dnevi za zdaj še kar mirno tečejo.

Prejšnji mesec smo imeli precej vode; zdaj je deževna doba; pa je hitro upadla in ni preveč škodila rižnim nasadom. Pa je prišla nad nas še druga nezgoda: razsajati je začela gripa. Skoraj vse je bolno, z vročico tudi po teden dni; ne pomagajo ne injekcije antibiotikov ne protimalarična terapija. Od jutra do večera oblegajo dispanzer bolniki. Dobro, da nas vsaj ponoči puste v miru. Porabili smo že vsa zdravila, ki so bila pripravljena za dva meseca. Po novih malgaških zakonih moramo plačati vsak paket, ki pride iz inozemstva: 100 frankov carine; domača zdravila so se pa tako podražila, da jih ne zmoremo kupiti. Še do nedavnega je kilogram kinina veljal 3 milijone, zdaj pa velja 18 milijonov; to-

V dispanzer so prinesli težko bolnega; naša misijonarka ga pregleduje.

rej šestkrat več... To so pač težave pri našem delu. Bolniki, ki imajo denar, si morajo pač sami cskrbeti zdravila. A kaj naj storimo z reveži, ki še za jed nimajo denarja!

Novembra so nas vse, ki se ukvarjamo z zdravstvom v deželi, povabili na konferenco, kjer je bil navzoč tudi msgr. Zevaco, kot član vladne komisije za zdravstvo. (Msgr. Zevaco je bil pred vstopom k lazaristom zdravnik; po mašniškem posvečenju je šel na Madagaskar, ustanovil tam dispanzer, ki ga sedaj vodita naši dve misijonarki; skoraj potem je bil posvečen v škofa in vodi eno malgaških škofij. — Op. KM) Tam so demači zdravniki govorili, da nameravajo ukiniti vse dispanzerje, ki jih vodijo inozemci — se pravi: redovniki in redovnice —, če bi jih domačini sami ne mogli prevzeti. Takih dispanzerjev je kar precej, kajti Malgaši nimajo sredstev za vzdrževanje. Tako res ne vemo, kako dolgo nam bodo še dovolili delo v našem dispanzerju. Vtis pa imamo, da težko že čakajo, da bi odšle. Prejšnji mesec so zahtevali vse podatke: če je dispanzer od države potrjen; če imamo me bolničarske diplome... Ta teden je spet prišel nekdo od policije, če imamo v redu vse papirje, ki nam dovolijo bivanje na otoku.“

Iz naslednjega misijonarkinega pisma 22. julija letos povzemamo:

„Kljub negotovosti in težavam sem vesela, ker imam tudi veliko veselja in tolažbe z mojimi kristjani iz vasi Marokaka, za katero skrbim, kar zadene versko življenje. Prav zadnjo nedeljo sem bila pri njih in

sem bila prijetno presenečena nad znanjem katekizma med otroki. Pol-drugo uro sem jih spraševala, cdgovarjali pa so, kot bi znanje iz rokava stresali. So pa to otroci, ki se katekizem uče šele prvo leto. Učno uro imajo ob četrtkih in ob sobotah popoldne po pouku.

V tej vasi je bilo lani 6 prvih obhajil in 4 cerkvene poroke. Letos pripravljam spet 6 prvih obhajancev, pa poroko dveh parov, ki že lep čas skupaj živita. Ta številka res ni veliko; je pa v življenju teh ljudi velik napredek. Pri katekizmu je 39 deklet, fantov pa le 17; ker morajo fantje, kadar odrastejo, pač na pašo in ne hodijo več v šolo. Njihovo pastirstvo traja od jutra do večera; na paši si opoldne kar sami skuhajo riž, ki ga že prej z loncem vred prinesejo s seboj. Če pastir leto dni vztraja pri istem gospodarju, dobi v plačilo mladega junca. Zato fantje manj hodijo v šolo kot dekleta; zato so tudi v znanju za dekleti.“

Iz kraja Tangainony pa se je 22. julija 1973 oglasila tudi pobudnica slovenskega misijonarskega dela na Madagaskarju s. *Marjeta Mrhar*.

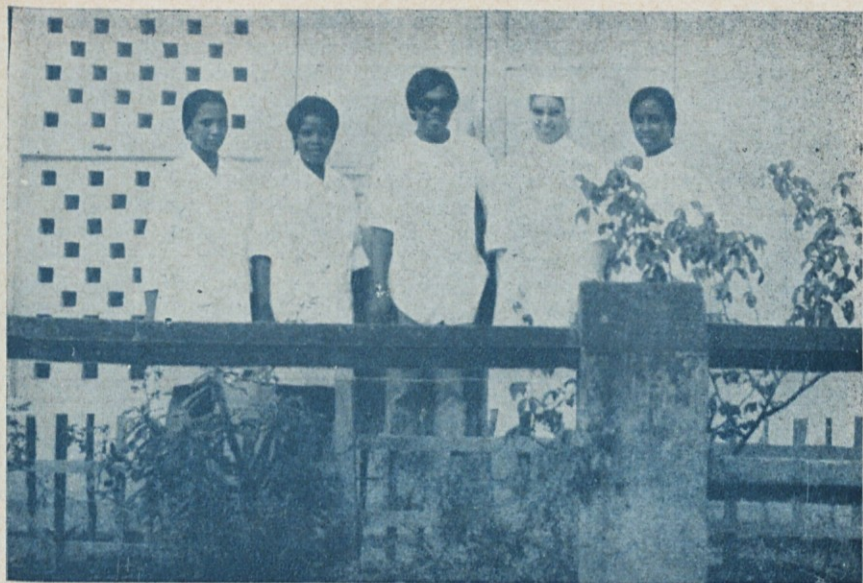
„Prav-lepa hvala za dar, ki ste nam ga poslali. Vesela sem vsakega prispevka, saj z njimi omogočate delo na terenu, zlasti v teh težkih časih. Če bi od rojakov ne prejerala pomoči, bi morala dispanzer zapreti, saj od 1969 nisem od nobene druge strani prejela niti enega franka. Hvala Bogu, da sem ob obisku doma kar precej nabrala, pa da tudi vi iz obeh Amerik vedno kaj pošljete.

V dispanzerju imamo vedno dosti dela. Od zdravnikov se nihče ne meni za nas; smo pa v dobrih odncšajih z zdravniškim osebjem v Farafangani; prav radi nam pregledajo bolnike, ki jih midve tja napotive, čeprav bolniki neradi gredo, posebej težje bolni češ, če nam sestra ne more pomagati, nam tudi zdravnik ne bo... Zato pa tudi bolnikov, o katerih meniva, da jim ni več pomčši, ne siliva preveč tja; pomagava pač, kolikor moreva; če so katoličani, jim pokličeva duhovnika; če so pa protestantje, pa pastorja, če je kje v bližini.

Prizadevava se tudi, da bi zlasti mladim materam pomagali do boljših zdravstvenih razmer, posebej v družini, kjer so otroci. Malgaši imajo radi številne otroke: žele namreč, da bi po otrokih čim dlje in čim bolj na široko ostali. A največkrat je zelo težko nasititi vsa lačna usta, zlasti kadar ni več riža pri hiši. Res je narava tu vedno zelena, vedno iztakneš kje kakšen gomolj ali drug sadež, ki za silo nadomestijo riž; a ker je njihova hranilna vrednost dokaj majhna, so ljudje tu večinoma pedhranjeni.

Župnijsko življenje teče naprej. Cerkev vedno pridobi kakega novega člana. Da bi le vztrajal potem v veri! Katehisti se vsak mesec za dva dni sestanejo. Tudi sestre, če le ni vreme preslabo, redno obiskujemo vsaka svojo postojanko na deželi.

Molite za nas, da bi se božje kraljestvo širilo v slavo božjo!“

S. Danijela Šeme z zdravnikom in drugimi sodelavci

Iz Farafangane je poslala daljše poročilo o svojem delu s. *Danijela Šeme*, konec junija 1973:

„Hvala lepa za pomoč, ki ste mi jo poslali po Francetu Buhu; včeraj mi jo je prinesel. Ker sem v središču, se vedno kdo od slovenskih misijonarjev oglasi pri meni vsaj za nekaj minut. Z Buhom je to pot prišel tudi naš najmlajši misijonar Janko Slabe, ki je končal tečaj iz malgaščine in gre sedaj na svojo prvo postojanko.

Moje delo je zelo pestro, kar lahko vidite iz priloženih fotografij. Še preden sva šli s s. Justino domov, sva spoznali, da ne bo mogoče še naprej voditi in vzdrževati dispanzerja, posebno ker je v mestu lepo urejena bolnišnica s šestimi zdravniki in še kar zadostnim osebjem. Zato sva dispanzer med najino odsotnostjo enostavno zaprli. Bolnišnica je prosila za prostore v dispanzerju, da bi tam namestila center za oskrbo matere in otroka; počasi smo to stvar z našimi predstojniki in vodstvom bolnišnice lepo uredili; celo tako, da tudi jaz zdaj delujem v skupini, ki ta oddelek vodi; seveda brezplačno. Po novem letu se je ta oddelek, ki je prej samo živoraril, le preselil v naš dispanzer in je v teh mesecih kar zacvetel. Zdravnik, ki ga vodi, pravi, da se je v dveh mesecih več opravilo, kot prej v dveh letih. Skupino Centra sestavljajo zdravnik, babica, bolničarke in snažilke. Dvakrat na teden pride v pomoč še ena bolničarka. Razen mene so vsi v oddelku domačini; pa se

res lepo razumemo. V oskrbo našega oddelka pridejo vsi otroci iz mesta in okolice do petega leta, vsa šolska mladina in vse noseče matere. Otrok do petega leta je doslej vpisanih 1300 in prihajajo tedensko na „nivakinizacijo“ (preventivno zdravljenje malarije), tehtanje, cepljenje in sistematičen zdravniški pregled. Vsi podhranjeni, rahli in anemični dobivajo 1 kg mleka v prahu na mesec, kar je dar iz Združenih držav. Zelo važno je tudi deparazitiranje; nekateri imajo tudi do štiri vrste črevesnih zajedalcev. Tudi bodoče mamice, ki jih imamo vpisanih navadno okrog 650, prihajajo tedensko na pregled in posvetovanje, na nivakinizacijo in k zdravstvenemu predavanju, na pregled krvi glede sifilisa in v primeru potrebe na zdravljenje. Tudi rentgenski pregled pljuč in celotnega zdravstvenega stanja se od časa do časa opravi. Tiste, ki redno prihajajo in poslušajo zdravstveno predavanje, res veliko pridobijo. Vsak teden imajo eno popoldne tudi praktično vajo v šivanju, pletenju in kvačkanju, kar jim prav pride zlasti pri pripravi otroškega perila. Iz porodnišnice nam babice sporočajo, da opažajo v tem pogledu med mladimi materami velik napredek, ko mnoge prinesejo seboj že kar popolno opremo za novorojenčka, dočim so prej prinašale le kake skromne cunje. Matere z otroki imajo pri nas vaje o pripravi raznih juh, otroške hrane in uporabe mleka za dojenčke, posebno pa jih navajamo k csebni higijeni njih malčkov, v čemer smo tu še zelo zaostali. Matere se bojijo potopiti otroka v vodo...

Čeprav naš dispanzer ni bil majhen, so vendar prostori za toliko mater in njihovega živčava postali kmalu premajhni. Z denarjem, ki sem ga prinesla seboj iz obiska v domovino, in od dobrotnikov, sem mogla omogočiti razne preureditve in prizide, da morejo predavanjem prisostvovati vse matere. Predavanja ima največkrat babica, pa tudi zdravnik ali kdo od nas.

Šolske mladine imamo 4.000 na skrbi; a ta pride na pregled enkrat na leto, skupina za skupino. Tedaj pa jih temeljito pregledamo od nog do glave. Z analizami odkrijemo vse nezaželene zajedalce v črevesju, od katerih je najnevarnejša ankylostomija, ki v nekaj mesecih izčrpa organizem. V našem mestu je zelo razširjena, radi pomanjkanja higijene; stranišča so še prava redkost... Ta pregled vseh učencev bomo prvič izvedli do kraja šele letos. Med drugim cepimo tudi proti kozam in tuberkulozi. Poleg vsega tega predavam o zdravstvu po šolah, v državni, katoliški, protestantski in še eni zasebni šoli.

Zanima vas, kaj jaz pri vsem tem počnem. Kar vsakega nekaj, kjer je potreba. Kot glavna medicinska sestra sem odgovorna za pravilno razvijanje dnevnega oziroma tedenskega programa. Kadar gre zdravnik na teren, je skrbi in odgovornosti še več. Ker imam res vestne in pridne sodelavce, mi ni treba veliko nadzorovati. V tem času smo od nadrejenih že dvakrat prejeli uradno pohvalo, ko so prišli iz Tananarive, da se osebno prepričajo o tem, kar lepega slišijo o našem delu. Izjavili so, da je naš Center med tovrstnimi na otoku najboljše urejen. Lahko si mislite,

„Pred centrom za oskrbo matere in otroka. Ker je čakalnica že nabito polna, jih je tudi zunaj še toliko,“ je zapisala s. Danijela.

kako nam je bilo vsem ob tej pohvali. Odslej se dela še z večjim veseljem in prizadevnostjo. Boga prosim, da bi še naprej tako šlo in da bi z našim oddelkom res pripomogli k večjemu zdravstvenemu stanju prebivalstva. Sem zdaj veliko bolj zadovoljna kot prej, ko smo samo zdravilsko pomagale. S preventivnim skrbstvom se bolezensko stanje prebivalstva takorekoč v kali zatira in odpravlja.

Pa se ne omejujemo samo na ta oddelek in na mesto samo. Začeli smo odpirati nekake podružnice, kajpada v manjši obliki, tudi po deželi. V neko večjo vas, 16 km daleč, grem vsak petek dopoldne. Tam je otrok okrog 100, vsi v naši oskrbi. Vaščani postavljajo novo leseno poslopje za naš oddelek. Dokler ne bo postavljeno, se zberemo na domu nekega krajevnega veljaka. Presrečni so ti ljudje, kadar pridem k njim. Še bolj pa jaz. Med najrevnejšimi in najpreprostejšimi najdeš več notranje sreče in uteh. Sploh ni mogoče popisati. Ni potreben samo denar, predvsem in najprej je potrebna – dejanska ljubezen!“

V duhu smo po njihovih pismih obiskali tako vse naše malgaške misijonarke in misijonarje. Dobro dé, če zvemo, da jim naša pomoč prav pride, pa tudi, kako so srečni v svojem nemajhnem žrtvovanju, kadar vidijo, da lahko veliko pomorejo v duhovnih in telesnih potrebah tem ljudem, h katerim jih je napotila božja previdnost. Spremljajmo še naprej naše misijonarje z ljubeznijo, pa z ljubeznivo vsestransko pomočjo, da bomo tudi sami deležni njihove sreče in božjega plačila zraven!

naši misijonarji pišejo

INDIJA

Tudi od nove misijonarke s. MARIJE SREŠ smo že koncem lanskega leta prejeli lepo pismo, koncem letošnjega aprila pa še naslednje. Misijonarka je delovala v kraju Ahmedabad, odkjer nam tudi piše tole:

„Popoldansko sonce me greje v oči, ko Vam pišem to pismo. Prijetno ozračje je v sobi, čeprav sem trenutno sama. Se bomo pa tako lažje pogovarjali, kajne?

Hvala za pismo, tudi za ček. Dobrota ljudi je zame tista sila, ki me ne pusti iti po svoji (ampak Njegovi) poti; pa naj bo izkazana v katerikoli obliki. In vse moje življenje se srečujem z njo; torej me ona oblikuje.

Vesela sem Vaše tenkočutnosti glede moje misijonske usmerjenosti; tudi na ta način mi pomagajte. Sicer je naš red napredno usmerjen (je komaj 27 let star) a ga je treba dnevno spreminjati. Po mojem mnenju moramo prav mi kristjani, tudi redovniki in redovnice, gledati nekoliko dalje kot pa ljudje na sploh; sicer ne bomo mogli biti luč in življenje za tiste, ki jo iščejo in potrebujejo v življenju. Takrat nas bo večina po pravici imenovala za „neumneže, ki gnijejo v lastnih gradovih“, kot me večkrat obdarujejo s komplimenti.

No, moj duh se oblikuje; pogojen je od preteklosti (življenje v domovini) in pogojuje prihodnost; v sedanjosti pa ga poskušam prevesti v

prakso. Prav imate: najbolj potrebno in važno je LJUBITI ljudi in jim pomagati do boljših življenjskih pogojev. Šele potem oziroma prav na ta način jim sporočimo o Njem, ki tudi v njih samih deluje. On, naš Prijatelj, kot ga jaz kličem, pa vrši glavno delo; o tem sem vsak dan bolj pričana.

Pa bo dosti filozofiranja; veste, ta téma mi je zelo všeč in se rada o njej pogovarjam z drugimi: SKUPNO SE LAŽE HODI!“

Naslednje pismo iz Rajkosa vsebuje prevod v španščini pisane okrožnice, ki jo je sestra poslala svojim sosestram v Španijo in drugod. Zraven je dodala za nas še posebej vrstice v slovenščini. Iz okrožnice povzemamo sledeče:

„Voda v vodnjakih in žito v shrambah gresta h koncu. Gotovo berete v dnevnikih ali gledate v televiziji prizore obupanih življenjskih pogojev, v katerih trpe milijoni ljudi radi pomanjkanja vode in prehrane. Ljudje na deželi še posebno trpe. Vlada pravi, da je vse to pomanjkanje ne radi tega, ker ne bi bilo žita, ampak radi nepravilne razdelitve. Je nekaj takih, ki se trudijo za pravičnost in ki znajo prav deliti. Tudi me pomagamo, kolikor moremo. In nekaj čudovitega je videti deklice kolegija, ki pri vsaki jedi oddele prgišče riža za uboge. Iz teh malenkosti, iz teh kapljic se zbere „morje“ žita, ki ga same potem nesejo po vaseh in dele najpotrebnejšim.

Povezale smo se z očetmi jezuiti in z nekaterimi laiki in ostvarile delovne ekipe. V desetih vaseh okrog Rajkota izvajamo prehranjevalno akcijo za otroke pod desetimi leti in zdravstveno skrbimo zanje. Istočasno sodelujemo z ljudmi pri izkopavanju novih vodnjakov. „Caritas“ iz Delhi in „Catholic Relief Services“ iz Bombaja poskrbita za materialno plat akcije.“

To iz okrožnice. Pripis pa pravi: „Študij jezika sem pred nekaj dnevi končala; mislim uradni študij, ker se človek vse življenje uči, na ta ali drug način. Hvala lepa za denar, ki ste mi ga poslali. Uporabila sem ga za poravnavo dolgov, ki so mi ostali v Ahmedabadu tekom študija jezika. Oprostite, da se Vam zahvaljujem z zamudo (čeka sta prispela točno pred enim mesecem). Imela sem težave s podaljšanjem vize, za las je manjkalo, pa bi „odletela“ domov; obenem sem opravljala izpite. Poleg tega pa še pritiska grozna vročina, ki zmanjšuje delavno zmogljivost na deset procentov...“

Loretinka s. MAGDALENA KAJNČ piše iz Ansola oktobra 1972 tole:

„Naš dispanzer se polagoma razvija, število bolnikov je naraslo od 100 do 120 dnevno. Odkar imam že več kot 80 let, mi predstojniki ne dovolijo, da bi odprla dispanzer tudi popoldan, a delam tudi v samostanu, kjer dela nikdar ne zmanjka.“

Februarja meseca letošnjega leta pa je pisala:

„Tisočera Vam hvala za velikodušni dar! – V naš dispanzer prihaja tudi mnogo muslimanov in hindujcev, ne le katoličani, vsi vedo, da jim strežem v Jezusovem imenu, zato so Jezusu zelo hvaležni. Mnogi z veseljem poljubijo križ pred odhodom. Lepo Vas prošim, spomnite se me kaj v molitvi, da čim večim pokažem pravo pot.“

Iz pokrajine Assam na severu Indije, iz kraja Maulai-Shillong piše s. prednica TEREZIJA MEDVEŠČEK iz družbe Hčera Marije Pomočnice:

„Srčna Vam hvala za denar, ki sem ga prejela. Povrniti Vam nimam z drugim kot z našimi molitvami in žrtvami. Tukaj imamo 160 deklet raznovrstnih rodov in ver, ki so notranje gojenke, poleg tega imamo pa še šolo v treh jezikih: Ihasi, angleško in hindujsko; vseh učenk je nad 900. Hvala Bogu in predstojnikom, da sem se učila vseh treh jezikov, ko sem bila še mlada. Kako mi zdaj služijo!

To Vam pišem zdoma; nahajam se namreč kakih 5 km stran od našega misijona, kjer je družba kupila lep kos zemlje, da bi na njej zgradila novicijat, a zdaj šele iščejo vodo. Kopljejo že tri dni v globino, a doslej še niso prišli do dragocene tekočine; jaz malo nadzorujem delavce, da res delajo. Sedaj imamo namreč velike počitnice, pa so me prosili za to. Kajpada bo vsa gradnja veliko stala, a treba je začeti z delom za indijske poklice, ki jih tako potrebujemo.“

Naslednje pismo je pisala ista misijonarka dne 8. marca letošnjega leta:

„To pot res nisem v Vašem pismu nič pričakovala tistega, s čimer me navadno razveselite, a sem bila zato toliko bolj prijetno presenečena, ko sem zapazila tri čeke. Lepa hvala vsem dobrotnikom!

Jaz sem, hvala Bogu, še kar zdrava in pri močeh, četudi imam že 66 let in sem že 41 let v misijonih. Spet smo odprle po počitnicah šolo in je deklet še več kot lani, tudi notranjih gojenk je zdaj 180, vseh skupaj pa nad 1 000. Veliko je dela, a vsaj tukajšnji zrak mi zelo dobro dene, ker ni vročine; nerodno je samo, ker tu poleti dežuje šest mesecev kar naprej... Še enkrat Bog plačaj!“

Iz Bombaya se nam je tudi z dvema pismi oglasila s. KONRADINA RESNIK iz družbe Dragocene Krvi. Prvo pismo je z dne 7. decembra lanskega leta in med drugim tudi tole pove:

„Tu v Bombayu ne najdete več evropskih ali ameriških predstojnikov z izjemo jezuitov, ki imajo še španskega provinciala. A to je veliko boljše tudi iz državnega stališča. Pri nas se zelo dobro razumemo z našo indijsko predstojnico. Seveda mnogi pravijo, da je bilo pod prejšnjimi predstojniki bolje, kajti domačini na svoje ne dajo kaj veliko... To sem čula že od strani več redov, moških in ženskih.

Ponekod si zelo prizadevajo, da bi tudi liturgijo kar najbolj približali indijskim običajem. Tako npr. duhovniki pri maševanju sede prekrizanih nog na tleh, le za obhajilo vstanejo. V naši hiši tu še nismo prišli do tega, v hiši našega noviciata pa že tako delajo. Tudi v več drugih samostanih nimajo v cerkvi več klopi, tudi se ne pripogibajo s kolena, samo z glavo se priklonijo. Seveda to ni splošno, kajti v župnijah verniki sami tega nočejo, tudi kardinal Gracias ni preveč navdušen. A daje tem poskusom svobodo. Ko je bilo pred nedavnim v Bangalore na duhovnih vajah lepo število mladih duhovnikov, jim je vodja duhovnih vaj rekel, da bi imeli mašo po indijskem načinu, pa se jih je več kot polovica uprlo; po dolgem debatiranju so zmagali in ni bilo liturgija po novem indijskem običaju. Sicer je res, če človek ni navajen, je težko vzdržati tako dolgo prekrizanih nog na tleh. Primitivni ljudje, ki živijo v džungli po deželi v kočah brez miz in stolov, so pač vajeni tega, a vse drugače je v mestih, zlasti ker toliko Indijcev študira po Evropi in Ameriki. Indija je lepa, bogata, le žal, da imajo bogastvo le nekateri posamezniki; če bi se to bolj razdelilo, ne bi nikomur

manjkalo kruha. Res je pa, da so po naravi ljudje nagnjeni k lenobi: nekaj dni delajo, a ko dobe plačo, že dobijo kak izgovor in odidejo, a čez nekaj dni pridejo nazaj ko berači. Seveda niso vsi tako, a precej jih je. Izobraženci so pa zelo nadarjeni, odlični zdavniki in drugo.“

V naslednjem pismu že z letošnjega leta misijonarka piše, da so praznovali 80-letnico njihove bolnice. Ob tej priliki so položili temeljni kamen za prizidek, da bi tako mogli čim več pomagati zlasti revežem. — „Za božič bo prišlo k nam na božičnico najmanj 350 otrok; damo jim nekaj za pod zob, malim igrače, večjim pa kako knjigo ali obleko ali druge šolske potrebščine. Veseli so vsakega daru. Zato nam vsak dar dobro pride! Lepo se zahvaljujem vsem dobrotnikom!“

Pri Tagorjevi akademiji v Cukaletovem misijonu.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKI ZAVOD ŽIVI IN DAJE PRVE SADOVE

Misijski zavod v Baragovem misijonišču je letos doživel svoj težko pričakovani praznik: prvo novo mašo iz vrst zavodovih gojencev. Na fotografiji so letošnji gojenci, 44 po številu (samo eden je odsoten) s svojim bivšim sogojencem novomašnikom Radom Sušnikom CM in prefektom Francem Sodjo CM. Od bivših gojencev, ki so v zavodu študirali vso gimnazijo, se štirje pripravljajo na duhovništvo. Koliko jih bo pa izšlo iz te skupine sedanjih gojencev, je v božjih rokah. Morda da bo ta ali oni nekdanjih gojencev, ki še ni dokončno razčistil svojega poklica, prišel v Misijsko družbo, ali pa bo duhovnik kje drugje. Zato: trud, žrtve in upi niso zastonj! Vsem prijateljem in dobrotnikom ob tem veselju iskrena hvala za vso dosedanjo pomoč; še naprej jim priporočimo naš Misijski zavod. Saj bi brez dobrotnikov, ki ga podpirajo, ne mogel živeti. Kako se bodo vsi ti darovi obrestovali, bo pokazala večnost. V zaduščenju pa še tole: dva namerjata po skončanem študiju na Madagaskar, verjetno že čez dve leti. Mlajši pa si svojo bodočnost še oblikujejo. Danes je vsak duhovniški, posebej še misijski poklic, velika vrednota. Nobena žrtev tu ni odveč. A poklic je predvsem delo milosti. Zato vsem dobrim dušam priporočimo svoje gojence: bivše in sedanje – v molitev. Naj jih vodi Bog in tako utrdi, da bodo ujeli in sprejeli njegov klic.

MISIJONSKI DAN V LJUBLJANI

26. septembra so imeli duhovniki in redovnice na teološki fakulteti v Ljubljani vsakoletni Misijski dan. Udeležilo se ga je prav lepo število duhovnikov iz vseh slovenskih škofij. Dopoldne je bila, razumljivo, udeležba skoraj dvakrat večja kot popoldne.

Glavni namen tega dneva je bil: iskati potov in načinov, kako naj bi slovenske župnije bolj neposredno sodelovale pri misijonskem delu, zlasti pa, kako bi navezale tesnejše stike s slovenskimi misijonarji.

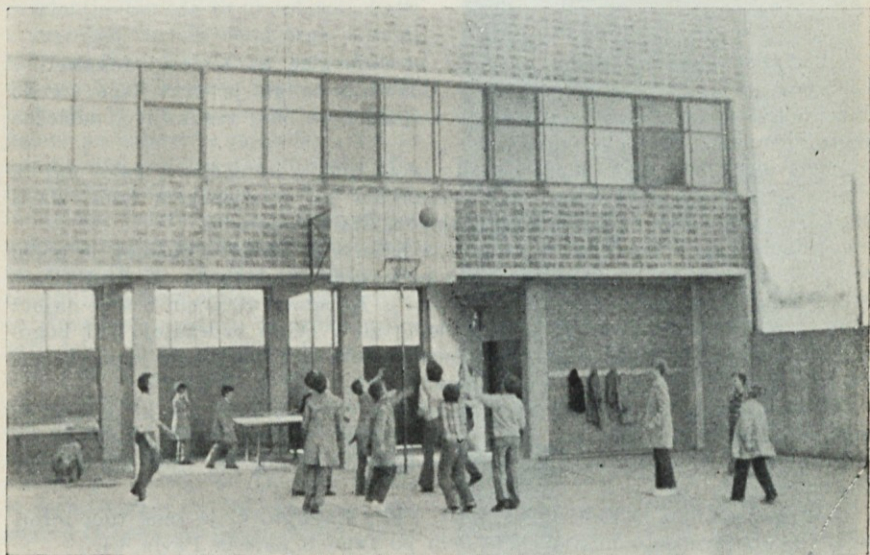
Dopoldne je o tem govoril župnik iz Kranja g. Babor. Popoldne je podal zelo zanimivo in spodbudno poročilo o povezanosti slovenskih ali dvojezičnih župnij na avstrijskem Koroškem z misijoni g. Kopeinig. Bralcem KM je najbrž znano, da koroške slovenske župnije delno ali v celoti vzdržujejo 161 bogoslovcev v misijonskih deželah! O misijonskem delu na Primorskem je pa prebral poročilo zadržanega g. Kazimira Humarja gen. vikar g. Kobal.

V razgovoru so spet sprožili vprašanje vsaj občasne izdaje posebnega misijonskega lista (npr. za misijonsko nedeljo, kot na Primorskem in na Koroškem). Žal je bil zavržen tudi predlog, da bi tak list izšel kot priloga Družine.

Misijski dan je vodil msgr. prof. Vilko Fajdiga, ki je imel tudi informativno predavanje o misijonskem delu po zamisli papeža Pavla VI.

Zgoraj: Letošnji gojenci Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča. Med njimi sta rektor Franc Sodja CM in novomašnik Rado Sušnik CM, bivši gojenec v zavodu. – Spodaj: Mlajši gojenci pri igri na zavodskem dvorišču. – Bralce v Argentini opozarjamo, da se je vpis novih gojencev za prihodnje šolsko leto že začel.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1973: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 30,00 pesov, podporna 60,00, dosmrtna 300,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKA MAŠNA DRUŽBA (MMD)

Vas vsako leto enkrat povabi, da sebe in ostale svoje drage, prijatelje in znance, zlasti pokojne, vpišete med ude te, že nad 56 let obstoječe slovenske ustanove, ki za vse svoje ude vsak dan daruje vsaj eno sveto mašo, na drugi strani, kar je tudi njen namen, pa z zbranimi mašnimi darovi sodeluje pri slovenskem misijonskem delu. V tej številki, ki izide za praznik vseh vernih duš, najdete polo z razlago o MMD in s prostorom za vpis novih udov. Poslužite se priložnosti in, če jih še niste, **zdaj vpišite svoje v to misijonsko družbo**. Njim in misijonom boste pomagali!

Naša misijonarka s. Ksaverija Lesjak O.S.U. iz Južne Afrike
z učiteljico in učenci njihovega misijona.

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612